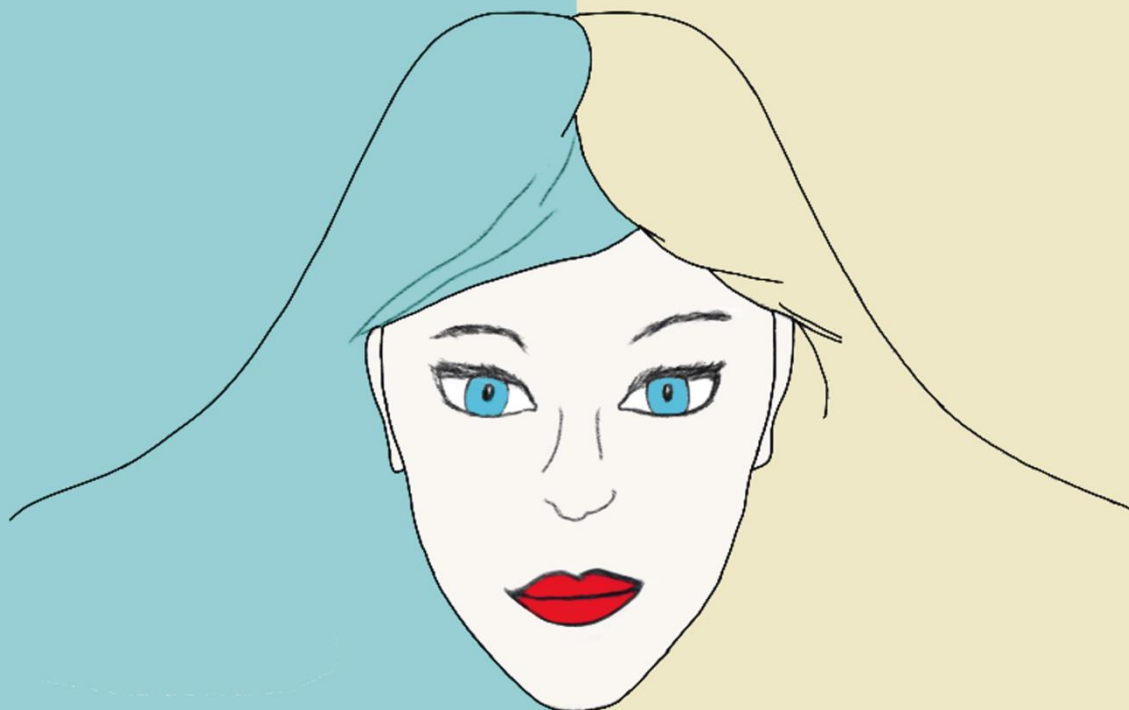

ГЕОРГИ БОЖИЛОВ

КАПКО НЕБКА

ГЕОРГИ БОЖИЛОВ
Калконебка

Капконебка

© Автор: Георги Божилов

© Корица и графично оформление: Георги Божилов

© Издател: Георги Божилов

София, 2025

ISBN: 978-619-93470-2-7

© Всички права запазени! Тази книга не може да се разпространява по какъвто и да е начин без съгласието на автора.

Капконебка

ПОВЕСТ

Имало едно време, много далеч оттук, три вълшебни свята.

Единият се намирал високо в небесата - чак сред облаците, затова и го наричали Небесното кралство. Всичко в него било тъй красиво с тъй сияйно, а хармонията била неизменна част от магията му. Управлявала го древна кралска династия, която в продължение на векове успешно го бранила от лошите помисли на нечестивите. Тези владетели били натоварени и с отговорността да са пазители на Величествения Водопад, който се намирал в края на този свят и който, изливайки се през ръба му, го свързвал с онзи под него - Земното кралство.

Земното кралство също било прекрасно в по-голямата си част, макар и с годините да не се било запазило толкова единно и да се бе разделило на множество отделни кралства. Не една история за смели герои и вълшебни влюбени тръгвала от него. Такива били и краля и кралицата, живеещи във величествения замък край морето, в което се изливал Величествения Водопад. Те също били негови пазители, като задачата им се явявала дори още по-отговорна, заради непосредствената им близост до третия свят от споменатите - Подземното кралство.

Той се намирал дълбоко под земята и до него се стигало чрез пропаст насред полята в близост до замък. За него и неговите жители се носили страховити легенди, затова никога не се осмелявал да пристъпи там. Едно било сигурно - дори и лъч слънчева светлина не прониквала в този тъй загадъчен свят под земята. А дори и само представата за него и мисълта за онова, което можел да роди той, били твърде ужасна, за да странят всички жители на другите два свята от това прокълнато на вид място.

Един ден обаче, от недрата на същия този тъй смущаващ непознат свят най-неочаквано излязла млада девойка - и тя не изглеждала никак смущаваща. Това била смелата принцеса на Подземното кралство - Катерина - която била решила да се опълчи на законите в него и да разучи другите светове. Била невероятно красива - с дълги, червени коси и пронизателни зелени очи. Ала въпреки неотразимия си външен вид, още с появата си тя уплашила всички в Земното кралство. Всички, освен един - младият и добре изглеждащ тъмнокос и синеок принц на Небесното, носещ името Аларик, който по това време тъкмо се намирал тук, за да придружи своя скъп най-добър приятел - тукашния принц, Джахил - на негов важен поход. Още щом зърнал девойката, Аларик мигом се влюбил в нея, а и тя в него.

Без да мисли за правилата, принцът завел красавицата със себе си в своето кралство горе, сред облаците. С това си дръзко дело навлякъл гнева на своя баща - той изрично отказал да приеме момиче от света под земята за съпруга на сина си и бъдеща кралица, защото вярвал, че намеренията ѝ били нечестиви. За да му докажат, че Катерина била добър човек и че любовта им с Аларик била по-силна от всичко, те самите му предложили да им постави няколко изпитания по негов избор. Ако ги преминели - те щели да останат в Небесното кралство и да се оженят, но ако не успели - девойката щяла да се завърне в своя свят и никога повече няма да го напусне.

Кралят се съгласил. В следващите дни ги подложил на няколко големи трудности - някои по-сурови от очакваното. Ала със силата на добротата и на любовта си, Аларик и Катерина се справили с всяко едно от изпитанията и така доказали веднъж завинаги, че заслужавали да са заедно. Въпреки, че не му се нравело, накрая и кралят бил принуден да признае този факт пред цялото кралство.

Така, двамата млади влюбени се сгодили. В деня на сватбата обаче бащата на Аларик не сумял да сдържи ненавистта си към неговата избранница и сътворил подмолен план. Взел една от най-красивите отгърлици на покойната си съпруга и я подарил на

Катерина. Но когато дошла сватбата, той публично обявил гривната за открадната от девойката.

Колкото и да плакала и да се молила на Аларик да повярва в нейната невинност, той, въпреки разкъсващото му се сърце, не посмял да се опълчи на баща си за втори път. Съгласил се не само да отменят сватбата, ами и насил да върнат Катерина в Подземното кралство.

Изгонена от другите светове заради предубежденията и манипулациите в тях, красавицата дълго се лутала разплакана и бездомна из пътищата на своя. Не посмяла да се върне в двореца на баща си, защото се страхувала от гнева му след измяната ѝ. Но и не знаела къде другаде да отиде.

Уви, в унинието си тя ненадейно привлякла вниманието на свой стар познат от двореца - Дейндрик, съветника на баща ѝ, за когото не знаела, че по време на отсъствието ѝ е бил изгонен от самия него заради съмнения в практикуване на тъмна магия. Той мигом познал избягалата принцеса и в злокобния му ум изникнал коварен план...

Мъжът примамил уязвимата Катерина на своя страна като ѝ казал тъжната истина, че в отсъствието ѝ нейния баща е починал, но и лъжата, че последното му желание било тя, като новата кралица на Подземното кралство, да слуша неговите съвети – на Дейндрик. Наивната девойка повярвала на тъмния магьосник и още от началото на управлението си му позволила да повлияе на възгледите ѝ и да ги измени до неузнаваемост.

Огорчена от предателството на Аларик, до скоро лъчезарната принцеса Катерина неусетно се превърнала в една мрачна кралица. Един ден тя дори се съгласила на подготвяното от дълго време предложение на Дейндрик те и армията им да нападнат Небесното кралство - за отмъщение.

А докато в своят нов живот на пречупена жена Катерина губила частица от себе си във всеки един миг без Аларик, в светът сред висините, самият млад принц бил заставен от баща си да се омъжи за друга хубава млада девойка със слава на героиня с несломим дух на име Темиса. Кралят починал скоро след сватбата им и така двамата заели мястото му като владетели. И, макар и да не се били оженили по свое желание, неусетно в сърцата им се зародила истинска любов един към друг.

Тази любов създава и първото им чедо - малко момиченце. Денят на нейното раждане бил най-щастливият, но и най-нещастният в живота на младите крал и кралица.

Именно в този ден продължава и нашата история.

Зловещи огънове били обгърнали цялото Небесно кралство. Нападението на могъщата армия на Подземното било по-жестоко, отколкото някой можел да очаква. Те си служили не само с бойни средства, а и с тъмната магия на Дейндрик и привържениците му, които също я споделяли, сред които била и самата кралица Катерина.

От върха на най-високата кула в своя замък, Аларик наблюдавал цялата тази гибел с тъга в очите. Чувствал се виновен, че с нежеланието си да повярва на своята първа любов бил отключил у нея тази неподозирана ярост. Междувременно, с тежест в сърцето съзнавал, че кралството му, неподозиращо мащабите на тази подземна мощ, е било обречено изначало – и ето, към дадения момент силите на мрака вече взимали надмощие.

Разтърсен от мъка, владетелят се загледал в своята съпруга, която по време на тези му размисления също била в стаята заедно със стара дойка, доказала се и като верен съветник на семейството на кралицата. Пристъпил към чедото им с Темиса и с много обич се загледал в красивите сини очи на това прекрасно създание, а също погалил и поникналата косичка на момиченцето в същия цвят – син.

Прегърнали се.

Но точно когато всичко за тях изглеждало безвъзвратно обречено, дойката ненадейно рекла:

- Кралю, мисля че има как да спасим ако не себе си и кралството, то поне живота на това невинно момиченце...

Съпрузите мигом я зяпнали с прилив на надежда. Старшата, вземайки бебето от люлката му, го подаде в ръцете на кралицата и ѝ рекла:

- Темиса, мила моя, чедо мое... Време е да разкрия на теб и на мъжа ти една тайна, които криех от вас досега. Всъщност, аз съм стара магьосница. Някога бях част от тайно общество на добрите вълшебници, което трябваше да предпазва кралството от зло като това, което сега напада света ни. От сенките сме спасявали не един владетел без той дори да разбере... ала за жалост всички други от ордена освен мен постепенно измряха. И ето - вероятно и моя ден си дойде. Но ми се иска, като последната останала магьосница от въпросното общество, да изпълня за последен път дълга си - като дам надежда поне за животеца на това малко и невинно съкровище. Вашата новородена рожба, за която дори ще ви разкрия, че крие у себе си удивителна вълшебна сила, с която ѝ е писано някой ден да помогне на много хора в различни светове.

Добрата дойка помилвала бебето и, пред изумените, потрепващи погледи на любящите му родители, продължила:

- За да я спасим, Темиса, най-накрая ще ти разкрия и истината за онази тайнствена пътека в гората, за която ти ме питаше още като беше малка. На външен вид тя винаги е изглеждала мрачна и затова малко са се осмелявали да тръгват по нея... но външния вид понякога лъже и всъщност тази пътека отвежда към една прекрасна част от леса, в която аз и моите приятели нявга се събирахме, за да обсъждаме планове си. Там има много вълшебства - не само наши, а и такива, оставени като наследство от предците ни. Но едно от тях, мила моя, е такова, за което никой не подозира. Таен приток на реката, отвеждащ до Величествения Водопад. Приток, чрез който някой достатъчно малък може да стигне до водопада и да се спусне безопасно по него без да бъде забелязан, дори и когато той е заварден от мрачни войни, както в момента.

- О... - прошепнала кралицата и с разкъсваща се от смесени чувства душа се спогледала със съпруга си. - Значи ако отидем на това място и пуснем нашата малка принцеса в кошче по реката... тя ще има шанса да оцелее като се пренесе в Земното кралство?

- Да - кимнала дойката. - Ала трябва да побързащ, мила моя - занеси я там колкото се може по-бързо. Въпрос на време е армията на Подземното кралство също да разкрие тайната на тази част от гората.

- Ще го сторя! - отсякла Темиса и се обърнала към любимия си. - Това е единственият шанс за нашето момиченце, любими мои.

- Знам... - промълвил Аларик и със създи в очите прегърнал съпругата си и дъщеря им. - Направи го. Отиди и я остави да поеме по пътя на съдбата си. А ако с теб никога повече не се видим... знай, че те обичам. И че съжалявам за всичко.

Сърцаваща го в очите с благото излъчване на една достолепна кралица, също просълзената Темиса кимнала. Той и тя се целунали пламенно за един последен път, след което жената излязла от стаята заедно с бебето. Аларик, от своя страна, направил няколко тихи стъпки обратно към прозорчето и точно тогава с трепет забелязал, че по парадния път към замъка се задавала тя - Катерина. Мрачна и зловеща, тя, оставяйки другите зли сили да унищожават всичко наоколо, целенасочено пристъпвала с уверени крачки именно към дома на своя някогашен любим, срещу когото очевидно искала да се изправи лично очи в очи.

- О, не... - изрекла дойката щом също я видяла. - Може Темиса да не успее да избяга навреме с принцесата!

А кралят, стиснал зъби, придобил сериозно изражение на лицето си.

- Ще успее, защото аз ще ѝ спечеля време... - отвърнал той и мигом се извърнал на другата страна.

Не след дълго вече се намирал при портата на замък си, през която пристъпил навън. Загледал се в своята някогашна възлюбена и в погледа ѝ не видял нищо друго освен жажда за кръв. Неговата кръв и тази на семейството му...

Но той бил готов за тази среща с нея. За да защити дъщеря си решил да се жертва и първи да пристъпи към Катерина. Стори го с мисълта, че това навярно били и последните моменти от живота му...

Междувременно, в горите зад двореца, кралица Темиса забързано преминавала сред дърветата и храстите, търсейки с поглед тайната пътека. Открила я, въпреки че било тъмно. От раз закрачила по нея – отначало несигурно, в следствие уверено.

Удивление обгърнало душата на жената щом тя за първи път обзряла далеч по-магическата на вид част от тази иначе позната гора. Тук, листата на дърветата сияели, а животинките ѝ правели път - сякаш дори мисията и на най-малката мравка тук била да служи с чест на на крадското семейство.

Вървейки стъпка след стъпка сред цялото тъй неочаквано въшебство, кралицата привела поглед към своята новородена дъщеричка. Разтърсена от мисълта, че им оставали само още няколко мига заедно, тя решила да я дари с нещо, което момиченцето да запомни завинаги някъде там, в своята душа. Затова ѝ запяла нежна песен:

*Като капчица утринна роса,
Като небеса с облачета малки, бели -
Тъй синя, мила, е твоята коса,
Тъй бързо заминаваш ти – но къде ли?*

*Заминаваш , чедо, за да ти потръгне –
Там, напред, към мъдростта голяма...
Не, лицето твое нека нивга не посърне,
В заблудата, че мен до теб ме няма...*

Неусетно, кралицата стигнала и до реката. Загледана ту в нея и във въшебното ѝ изящество, ту в рожбата си, свърнала настрани и продължила бавните си крачки надолу по брега, все така пеейки с топлия си гласец:

*С крилата, с които те закрилям аз,
С тях тъй волно ще полетиш и ти завчас...
Ще ме помниш мене - там, в душата своя чиста,
Аз до теб ще бъда – като ангел с мисъл бистра!*

Щом стигнала до тайния приток, Темиса паднала на колене пред реката и, поставяйки дъщеричката си в малко кошче, със съзри в очите я помилвала за един последен път, сетне я пуснала надолу по течението. Гледайки я как се отдалечава, продължила да пее с все същото чувство, а и с новопридошла усмивка на надежда своята майчина песен-послание:

*Недей вини туй време трудно,
Не изпълвай с мрак ти своята душа...
Изпълни го, времето, с нещо чудно,*

Правда виждай и накрай света...

И отнейде сякаш и цялата вълшебна гора запяла с нея припева на същата тази песен – като за един последен път преди всичко да бъде унищожено:

*С крилата, с които те закрилям аз,
С тях тъй водно ще полетиш и ти завчас...
Ще ме помниш мене - там, в душата своя чиста,
Аз до теб ще бъда – като ангел с мисъл бистра!*

Последното, което кралица Темиса видяла, било именно малкото кошче с рожбата ѝ в него, вече почти загубили се от погледа ѝ в далечината. Сетне тя чула стъпки зад себе си и знаела, че това били стъпките на врага... но не помръднала от мястото си дори когато мечовете надвиснали над нея. До сетния си дъх останала втръпчена в най-ценното си...

И макар и скоро кошчето вече да се намирало твърде далеч оттук, за да бъде съзряно дори и от брега, то продължило да се носи по течението още дълго, придружавано от погледите на сияйните птици, прелитащи във въздуха и на пъргавите рибки, плуващи във водата. Небесното кралство загивало, но последният останал живот в него до последно изпращал своята принцеса по пътя на нейната съдба.

Никой от армията на Катерина и Дейндрик така и не забелязал новороденото, когато то стигнало до ръба на този свят и заедно с кошчето полетяло надолу по Величествения водопад, излъчващ прелестно сияние. Водите му също били благосклонни към кралската наследница и не я погълнали в недрата си, а ѝ помогнали да стигне до морето на Земното кралство невредима.

Оттам насетне, кошчето започнало да се носи плавно сред водите на този незасегнат от нападението свят. Появата на зловещата армия обаче била внесла смут и тук - затова повечето хора не спирали да гледат към прокъсваните от гръмотевици небеса с тревогата, че след като унищожат Небесното кралство същите тези зли подземни хора можело да решат да се насочат и към техния.

Към небесата гледал и един стар рибар, който въпреки опасността трябвало и днес да набави прехрана на себе си и на жена си, затова сега седял на брега и ловял риба. Ненадейно, погледът му се отнесъл към морския хоризонт и той зърнал малкото кошче, носещо се по течението. Навлязъл във водата и отишъл до него. Изумил се като съзрял новороденото бебе, но също така го поел в своите обятия и с него се върнал в къщурката си.

Там, жена му също потрепнала с вълнение щом видяла бебето. Попитала:

- Къде го намери?

- Във водата, носеше се в малко, сламено кошче... - отговорил рибарят, при което се загледал в красивите очи на принцесата, а и прокарал пръстите си по главичката ѝ. - Виж косата, която ѝ пониква – старите очи не ме лъжат, че е синя, нали?

- Не, не те лъжат - поклатила глава жената, след което се хванала за сърцето и изумена отбелязала: - О, това дали значи, че тя идва от Небесното кралство? Там има много хора със сини коси...

- Възможно е. Някой може би е искал да я спаси от онова, което сега се случва там. И е успял.

- Клетото мъниче, сигурно е много уплашено и уморено, дори и да не разбира нищо...
- прошепнала жената и също погалила детенцето. - Трябва да ѝ дадем всичко, от което се нуждае. Да ѝ бъдем родителите, които тя заслужава.

Рибарят бил съгласен с нея - не било нужно дори да го обсъждат. И двамата отдавна копнеели за рожба, но до този ден така и не били получили такава – ала ето, че Съдбата най-накрая им била изпратила тъй дългоочаквания ценен дар. Те знаели, че отсега нататък този дар щял да бъде най-важното нещо в живота им.

- Как ще я наречем? - попитал мъжът.

Жена му, загледана замислена в чистото и невинно малко момиченце, помълчала малко и отвърнала:

-Тя изглежда като една малка капчица, паднала от небето... и е такава... Затова нека да се казва... Капконебка.

Рибарят харесал името. Двамата притиснали новороденото помежду си без да предполагат, че тя била самата принцеса на Небесното кралство, но готови да ѝ дадат онова, което всяка принцеса, а и всеки човек заслужава, независимо от произхода си- семейна топлина и безусловна обич.

Минали много години, в които Калконебка пораснала и се превърнала в ослепително хубава девойка - една от най-хубавите в цялото кралство. Рибарят и жена му се погрижили добре както за нейно благополучие, така и за възпитанието ѝ. Не един човек във времето се възхищавал на нейната доброта и на забележителната ѝ начетеност, а също и на борбения дух, с който тя често помагала на другите.

Двамата добри старци не скрили от нея истината за произхода ѝ - считали, че тя имала правото да знае, че вероятно е чедо на вече погубеното Небесно кралство. Ала за всички други хора тази важна подробност си останала тайна, тъй като рибарят и жена му не искали лошите очи на Катерина, Дейндрик и подчинените им да достигнат до принцесата и да покосят и нея, както били покосили другите жители на родния ѝ свят. Страхът на дядото и бабата бил допълнително подсилен и от тревожния факт, че след унищожаването на Небесното кралство злоещите жители на Подземното така и не се наситили - с времето започнали често да нападат и Земния свят с различни мрачни цели.

За да предпазят момичето, което отглеждали, рибарят и жена му дори намерили начин да променят цвета на косата ѝ с багрила, създадени от природата - важно било никога да не разбере, че прелестните коси на Калконебка били естествено сини, тъй като това можело да я свърже с Небесното кралство. Ала и светлите, руси нюанси, с които тя се показвала пред хората, не отнемали от красотата ѝ. А с годините и тя самата се научила как да поддържа този свой цвят.

За жалост, Съдбата била решила да изправи момичето пред дори по-големи изпитания от това цял живот да се чувства принудена да сменя вида на косата си, за да не бъде погубена от врага. Тъй като нейните земни родители поначало били доста възрастни, те се споминали скоро един след друг, малко след като девойката била навършила шестнадесет години. Отначало, Калконебка плакала много за тях, но накрая вдигнала глава и осъзнала, че трябвало борбено да продължи напред дори и без те да са до нея - както те самите я били учили приживе.

Така, принцесата постепенно се върнала към предишния си вид на позитивно и благородно момиче, готово винаги да бъде от полза на всеки. С такова чистосърдечно настроение се събудила и в деня, в който ставала на осемнадесет години, в който ден започва и следващата част от нашата история...

И в този ден, както и в много други, Калконебка още от ранни зори излязла с усмивка на лицето от малката крайморска къщурка, която рибарят и жена му ѝ били оставили. Тръгнала да се разхожда из селото, а по пътя жизнерадостно се поздравявала с не един от жителите му. По едно време отскочила да си вземе две от любимите си топли питки от пекаря, които сложила в кошничката си. Накрая се насочила и към мястото, към което всъщност била тръгнала изначало - китна, малка горичка недалеч оттук, която красавицата обичала да посещава често и откъдето възнамерявала днес да си набере боровинки.

Още щом минала покрай първите дървета, тя мигом чула ентусиазирани възклицания от страни:

- Калконебке! Калконебке! Ти дойде и днес!

- Носиш ли ни нещо?

Девойката погледнала с усмивка към две малки катерички, които пъргаво подскачали сред клоните на едно дърво.

- Разбира се - винаги ви нося! - възкликнала ведро тя, при което извадила едната питка и , както си вървяла по пътеката, започнала да им отчупва парченце по парченце и да им го подхвърля, а те изяждали всичко от раз.

А докато животинките си похапвали доволно, девойката отишла до най-близкия храст със сочни червени боровинки и започнала да си бере от тях. Брала си и си подпявала нежна мелодия със своя хубав, меден глас. Така отново привлякла вниманието на катеричките, едната от които попитала:

- Много приятна мелодия, но защо няма текст?

- Защото текстът още не е дошъл в сърцето ми - отвърнала засмяна девойката. - Ала чувствам, че скоро и това ще стане, защото имам много хубаво усещане за деня.

- Ммм, и аз съм с добро усещане, и аз съм с добро усещане - днес хлебчето е хубаво, а това значи че ще съм наситен! - отбелязала доволно другата катеричка.- Даже ще си занеса малко и в храдупката, за да си похапна после пак, заедно с кашата от жълъди!

- Че ти не изяде ли всички жълъди още вчера, Стуби? - другата катеричка присвила вежда. - Напоследък си твърде лаком, приятелю, не бива така!

- Да, Тронт, друже, знам, знам... - отвърнало другарчето му и погалило изпъкналото си коремче.- Време ми е за диета! Решено!

Отстрани, Капконебка се засмяла.

- Катерица на диета - това трябва да се види! - отбелязала тя.

- Може да ми дадеш някой и друг съвет! - отвърнала дебелата катеричка, Стуби. - Ти винаги си била тъй фина и красива, Капконебке – като изваяна статуя!

- Ах, красотата е тъй относително нещо, също както и грозотата! - отбелязала в захлас принцесата. - Не бива някой да бъде превъзхваляван или подценяван само защото другите го мислят за едното от двете! Най-важна не е ли вътрешната красота?

- Ти така или иначе имаш по много и от нея! - възкликнала ведро другата катеричка, Тронт.

Капконебка го дарила с признателен поглед, после продължила да бере от боровинките. Междувременно, Стуби седнал при ствола на едно дървче и като пак погалил коремчето си, отбелязал:

- Ух, това хлебче ми дойде в повече! Ето, че сгеча ми се пие вода!

- Ще отида да ти донеса малко от храдупката - като те гледам ти сам не можеш да се помръднеш! - рекъл през смях Тронт и тръгнал да се катери нагоре по едно дърво.

Ала изведвж отнякъде се появила голяма хищна птица, която до скоро само била кръжала наоколо, за да си потърси храна. Щом зърнала припакщата сред клоните катеричка, тя доволно се засадила към нея и от раз я сграбчила, после отлетяла с нея към гнездото си. Тронт, разбира се, извикал с ужас, а Капконебка и Стуби се извърнали с уплах натам.

- Трябва да го спасим! - отсякла девойката.

Захвърлила кошничката, хукнала направо след птицата, а преялата катеричка тръгнала клатушкайки се след тях. По пътя, девойката свалила малкото ластиче, с което държала косата си. Бързо намерила и една подходяща дървена пръчка и с помощта на двете бързо си направила пращка. Грабнала едно камъче от земята, изстреляла го по птицата и успяла да я удари по крилото.

Пернатото се разконцентрирало за миг, а това била и удобната възможност за хванатата от него катеричка да извади едната си ръка, в която държала игла.

- Подсигурих съм си се след предишния път! -извикал Тронт и забил иглата в крака на птицата.

Летящото животно издало болезнен звук от човката си и без да се усети пуснало катеричката. Тя полетяла надолу и се строполила сред клоните на едно дърво.

- Тронт, добре ли си? - загрижена, Капконебка се спряла при ствола и погледнала нагоре.

- Да! – побързал да я успокои Тронт и бързо изскочил невредим пред нея, макар и все още леко замаян от преживяното. - Уф, тия птици не могат ли и те да си харесат заядене някой жълъд, вместо катерица!

- Със сигурност си има и такива видове - отбелязала засмяна Калконебка, но тогава катерицката попитала:

- Хей, къде е Стуби?

Огледали се, а през това време, недалеч оттук, Стуби, който задъхан се опитвал да ги настигне, не видял едно камъче на пътя си и се спънал в него. Катурнал се настрани по един склон сред храстите...

- Помощ! - извикал, а вика му достигнал до Калконебка и Тронт, които мигом се отзовали.

В края на същия малък склон, дебелият катерицка се проснала по коремчето си, след което се надигнала и се хванала за главата, видимо замаяна. Девойката и другото животинче си проправили път сред зеленуната и Калконебка извикала загрижено:

- Стуби, как си?

Тя дори приклепнала пред катерицката, за да я поеме нежно в ръката си и да я вдигне. А животинчето, все още свестявайки се, се загледало премигвайки нанякъде и изрекло:

- Ох, ами не съм много добре май! Привижда ми се лежащ момък!

Думите му веднага привлекли интереса на Калконебка и Тронт. Те на момента се извърнали в посоката, която той им посочил и мигом забелязали, че наред малката, гориста полянка, на която тримата се били озовали заради падането на Стуби, действително имало още някого. Бил млад, рус момък, лежащ по корем сред тревите, със затворени очи. Носил странни дрехи.

-О... на теб не ти се привижда, Стуби! Там има лежащ момък! Изглежда ми припаднал! Дали е добре? - загрижила се девойката и отишла натам заедно с животинските си приятелчета.

Принцесата приклепнала пред младежът и чак сега забелязала, че той целият бил мокър. Пресегнала се към кичура коса, който прикривал затворените му очи и го отместила настрани, за да се загледа с прехласнат поглед в хубавото му лице.

- Защо ли е мокър? – почудил се Тронт. - Морето и реката не са наблизо.

- Това може да е някакъв капан! - предупредил я Стуби. – Спящият странник може да е някой от Подземните хора!

- Да, вижте му само дрехите! - отбелязал Тронт, като леко вдигнал нагоре единия край на горнището на непознатия. - Въобще не са като тукашните!

Това изведнъж се случило още нещо изненадващо - изпод краката си, откъм джоба на момъка катерицката усетила някакво странно раздвижване, наподобяващо равномерно треперене. Заедно с него от там се чула и мелодия, която стреснала двете животинки и девойката, но не толкова колкото ги стреснал непознатият, когато, усетил и чул това, изведнъж отворил очите си.

- Бягайте! - извикал Тронт.

-Напада ни! - бил още по-истеричен Стуби. - Сигурно има и пипала!

Без да му мислят, плашливите катерицки се шмугнали в най-близкия храст. Премигващата с вълнение Калконебка, от своя страна, също се стреснала, но не побягнала толкова страхливо - само отстъпила крачка назад и съвсем леко се прикрила сред зеленуната.

А събуденият се мъж, хващайки се за главата, се надигнал леко.

- Какво... какво стана? - изрекъл замаяно той, след което пхнал ръката си в джоба, от където извадил чудато, плоско устройство, изглеждащо крайно непознато за другите тук. - И защо ли я бях включил тази... аларма?

Само с едно бързо движение на пръста си по устройството той като с магия спрял музиката. Ала едвам сторил го, момъкът на свой ред се загледал очуден в странната машинка, а и в собствената си ръка, с която я държал - и се ококорил. В шока си той даже се разтреперал и изпуснал устройството сред тревите. Премигващ изумено, странникът започнал да гледа и двете си ръце, а и тялото си.

- Какво!? - извикал той, изпълнен със силно външение. - Аз... съм като нарисован! Буквално *анимационен*! О, да не би... да не би да съм се озовал в...

Следващото му действие било отново да вземе устройството и да се загледа в гладката му предна част, която явно служела успешно и за нещо като тъмно огледало. Зърнал своето отражение и се убедил още повече в осезанието си.

Още преди да е казал каквото и да е друго обаче, ненадейно, зад своят лик чудатият мъж съзрял нещо, което от раз привлякло вниманието му и го подтикнало да потрепне. Зад него, сред зеленината, някой се прикривал не много успешно.

Младежът веднага се обърнал натам и се развънгувал много, когато се загледал в младата непозната девойка. Тя залепила сърцето и душата му още в първия момент - затова той бавно пристъпил към нея, вторачен в лицето ѝ, сякаш опитвайки се да се убеди, че не сънува.

- Не се приближавай! - предупредила го доста по-притеснената Калконебка и мигом грабнала някакъв изсъхнал клон, който насочила към него, като оръжие.

- Да, дори не смей да си го помисляш! - застанал до нея намръщеният Стуби и от своя страна смело извадил едно малко клонче към него. - Имаме таяги!

- И игла! - допълнил гордо и уверено Тронт, като извадил своето си средство за битка (веднъж вече доказано като ефективно).

Момъкът се загледал към тях облещен.

- Вие... говорите? Говорещи животни - като в някоя... някоя приказка... Ама разбира се! Това все пак... е светът на приказките!

Огледал се с очевидно удивление. Калконебка и катеричките обаче присвили леко очите си, все така с недоверие.

- Светът на приказките? - изрекла девойката.

- Май е паднал от по-високо и от мен - отбелязал Тронт.

- И си е ударил главата по-зле от мен - допълнил Стуби.

А Калконебка, която все още преценявала момъка със своите леко притворени, проблесващи заинтригувано очи, го попитала, без да сваля извадения напред клон:

- Кой си ти? И защо лежеше мокър наред гората, въпреки че наблизо няма вода?

Младежът, позволявайки си да пристъпи крачка към нея, изрекъл докато я гледал със захлас:

- Казвам се Трей. И... ми е малко трудно да ти обясня как точно се озовах тук. Но в общи линии мога да го кажа така - аз идвам... от друг свят. Много по-различен от вашия. И за да дойда тук трябваше да премина през подводен магически портал.

- Я го виж ти - даже сам си признава, че е от Подземното кралство! - извикал Тронт.

- Да го завържем и да го отведем при краля! - отсякъл Стуби.

- Не, не, моля ви... - размахал с ръце Трей. - Не съм от това така наречено... Подземно кралство, за което говорите. Нито пък съм ви враг, няма да ви нараня!

- А защо тънката ти магическа кутийка ми разтрепери краката? - извикал с присвита вежда Тронт и мернал любопитно устройството в ръцете на момъка.

- О... това ли? - самият Трей също се загледал в чудатия предмет, подсмивайки се. - Това... не е магическа кутийка. А просто новия ми хиперфон - но пък е най-актуалния модел! Не е вълшебен, нито може да ви нарани...

- Хм... Този май нещо се опитва да ни баламоса... - обадил се Стуби с недоверие. - Калконебке, какво ще кажеш? Да му повярваме ли?

Девојката не отговорила веднага - неколку секунди продолжила да гледа мъжа с все тъй премерващия си поглед. А той, междувременно, направил още една бавна крачка към нея и катерицките, и без да спира да я гледа със захлас, изрекъл:

- Капконебка... Значи така се казваш? Имаш много красиво, необичайно име. Също като самата теб.

- По-добре е от Теѝ! - извикал Стуби.

- Трой! - поправил го Тронт.

Момъкът наново се засмял и на свой ред уточнил:

- Треѝ. Казвам се Треѝ. А Трой се казва братовчед ми. Но ако желаете може да ме наричате и другояче... Това все пак си е вашият свят...

Отново се огледал с удивление и казал:

- Чувад съм толкова неща за това място... Някои мои роднини са били тук... Но не мисля, че е било възможно който и да е от тях да ми опише с човешки думи колко забележително всъщност е това паралелно пространство... Приказният свят...

В протежението на думите му, Капконебка и катерицките не спирал да го гледат вторачено, преценяващо. Но ненадейно разговора на всички им бил прекъснат, когато и четиримата чули тревожен женски вик откъм селото недалеч оттук:

- Идват! Подземните хора! Нападат ни! Нападат ни!

Крясъкът стреснал и четиримата. Но докато девојката и двете ѝ животински приятелчета били наясно какво точно се случвало, то Треѝ нямал и най-бегла идея. Преди непознатият да е изрекъл нещо обаче, Тронт извикал:

- Ето, казах ви, че той е от Подземните хора! Дошъл е тук да ни разсее, за да не можем да помогнем на селото!

- Не, кълна се, не е така! – веднага се защитил Треѝ.

Капконебка, от своя страна, присвила веждите си, след което мигом се извърнала нанякъде и с катерицките хукнали да бягат. Младият мъж не се поколебал да ги последва.

Едвам излезли от гората, четиримата видели, че недалеч от тях преминавал човек на кон.

- Отивам да кажа на краля! - извикал той на близките си в селото и не след дълго се изгубил в далечината.

Капконебка, Треѝ и двете катерицки пък забелязали, че откъм другата, противоположната посока, се задавала зловеща армия. Били не повече от десетина човека на коне, но били обгърнати от тъмен дим, а в ръцете си носели магически мечове.

- О не, те ще опустошат селото... - завайкала се Капконебка и хукнала към близките къщи. - Трябва да ги спрем!

Катерицките и Треѝ с охота я последвали. Щом се озовали на главната уличка на селото, четиримата се срещнали с вече насъбрали се там мъже на коне, готови да бранят жените и децата си.

- Капконебке, скрий се някъде! - посъветвал я единия от тях - ковача - който я познавал още от малка.

- Не, трябва да помогна! Няма да ми е за първи път да се бия - татко ме научи на много неща!

Девојката бързо грабнала една здрава тояга и мигом възседнала най-близкия кон. Застанала до същия този мъж.

Той я изгледал, въздъхнал и изрекъл:

- Винаги си била по-различна от всички останали жени в селото – а и от много от мъжете. Много по-смела и готова на саможертва. Но тази битка не е за теб, защото тези злодеи са твърде опасни - мечовете им са вълшебни и не пропускат никога. Нито едно от другите села, които са нападали, не е оцелявало.

- Значи това ще им е първото! - извикала уверено девойката и се подготвила да подтикне коня си да тръгне напред.

На няколко метра от нея, Трей известно време гледал объркано към хората наоколо, а и към задаващата се мрачна армия. Но изневиделица му дошла идея. Доближил се към ковача и девойката, стискайки уверено така наречения непознат за тях 'хиперфон'.

- Мисля, че знам как можем да спечелим време докато дойдат кралят и войската му! Всички погледи вкупом се вторачили почудени към него.

- Кой е този момък, познаваш ли го? - ковачът попитал Капконебка.

Красавицата, макар и да имала основания да смята, че непознатия бил част от противниковата армия, все пак усещала някакво необяснимо доверие към него. Затова отвърнала:

- Срегнах го в гората. Мисля, че трябва да го изслушаме - той владее интересна магия, която не ми изглежда мрачна.

- Това... не е магия - отбелязал още веднъж подсмехнатия Трей, като показал пред всички хиперфона си. - А нещо, което съчетава в себе си много повече функции, отколкото навярно бихте могли да предположите. И сега ще ни помогне много ако... ми намерите нещо като тромпет и всички се скриете по домовете си!

На пръв поглед думите му звучали налудничави, но хората все пак решили да го послушат. Бойните методи на кралството така и не били помагали на другите села, нападани във времето от Подземните хора, затова да послушат плана на това странно момче щяло да бъде най-малкото нов начин да се опитат да се борят с тях. Поради тази причина те послушали Трей - намерили му един стар тромпет и бързо се скрили по къщите си.

Не след дълго, мрачната армия вече се намирала застрашително близо до селото. Конниците дори могли да видят улиците му, а това ги изненадало - те били очаквали там да заварят хора, готови за битка.

Още по-изненадани останали, когато внезапно, отнежде започнала да се носи силна, зловеща мелодия. Мигом допълнена от дебел, гърлен глас, който изрекъл:

- *Говори духът на селото! Всички се връщайте обратно или ще ви погълна до един!*

Думите му стреснали някои от конниците и те укротили конете си. Напред продължили петима от тях, явно по-смели. Но скоро гласът отново се чул и звучал дори още по-заплашителен, особено в тон със силната мелодия:

- *Говори духът на селото! Всички се връщайте обратно или ще ви погълна до един!*

Успял да уплаши и други двама от конниците - те също спрели. Последните трима продължили още малко, но ненадейно пак се чул същият необясним глас, с вече познатата закана:

- *Говори духът на селото! Всички се връщайте обратно или ще ви погълна до един!*

Двама от тримата конника се спрели. Само водачът на всичките не го сторил, но пък се обърнал към останалите и извикал гневно:

- Ама че сте страхливци! Уплашихте се от някакъв си глас! **Ще** ви видя аз колко уплашени ще бъдете, когато трябва да отговорите за отстъплението си пред кралицата и съветника!

Той смело пришпорил коня си напред и влязъл сам в селото. Веднъж сторил го, водачът чул, че гласът изрекъл други думи с още по-стряскащ глас:

- *Ти, който нападна моето село... бди готов да загубиш живота си за тази дързост!*

Най-накрая и командирът се уплашил, но все пак не отстъпил. Огледал се и извикал:

- Къде си? Появи се да те видим колко си смел наистина!

Преглътнал с известна тревога заедо на своя глава предизвиквал тъй настъпателно тази тайнствена и потенциално много опасна сила. Дори не предполагал, че през това време, зад комина на една от къщите встрани, Трей, Капконебка и двете катерички го наблюдавали, докато момъкът държал тромпета в едната си ръка, а хиперфона си притискал плътно с

другата при по-тесния му край. Именно от устройството все още звучала страховитата мелодия, която момъкът бил пуснал на устройството и която се чувала много по-силно благодарение на музикалния инструмент.

Осъзнал, че смелият мрачен войн видимо нямало да се оттегли, момъкът погледнал към ковача, който през това време се прикривал заедно с другите мъже в една уличка отстрани. Дал им знак да нападат, а те сякаш само това чакали - мигом отскочили на улицата, вдигайки мечовете си.

Водачът на мрачната армия се облешил ужасен. Видял, че срещу него се задавали много повече хора от бройката, с която сам можел да се справи дори и с вълшебен меч като своя. А междувременно, скритият зад комина Трей пак преправил гласа си и за пореден път се престорил на духа на селото, както бе сторил и предишните пъти – ала този път с други слова:

- Ти предизвика гнева ми и сега селото ми ще те накара да си платиш! Ще погълна теб и душата ти чрез тяхната безмилостна мощ! Но ако побегнеш сега, все още има шанс да те пощадим!

Тук вече дори и смелият командир на мрачната армия се уплашил дотолкова, че да се обърне на другата страна с коня си и да побегне извън селото. Но едвам върнал се при подчинените си, той забелязал, че насам с пълна сила се задавала и кралската армия, която била дори няколко пъти по-голяма от онази в селото.

- Да се връщаме в Подземното кралство, не можем да ги победим сега!- извикал той на хората си и те мигом го послушали - всички подтикнали конете си да се засилят на другата страна и не след дълго изчезнали с тях в далечината.

Точно тогава кралят, Джахил (за когото вече сме говорили), и неговата армия достигнали до същото това поле. Всички се изненадали, че за първи път виждали Подземни хора да бягат като страхливци. Затова и Джахил и поданиците му тръгнали към селото, за да разберат какво се било случило, а по пътя за натам чули и страховитата музика, която Трей по едно време все пак спрял, тъкмо преди те да са пристъпили по главната улица.

Веднъж щом владетелят и армията му вече се намирали в селото, всички до скоро прикрити се появили пред тях, включително Трей, Калконебка и катеричките. Ковачът застанал най-отпред и се поклонил, изричайки:

- Кралю, радваме се, че дойдохте навреме! Онези бандити за малко щяха да разбият и разграбят и нашето село!

Джахил пък побързал да зададе друг въпрос, който го интересувал:

- Какво стана? Защо побягнаха?

- Защото този смел момък ни помогна! - обадила се една жена от тълпата.

- Той е нашият герой! - извикала друга.

А ковачът, посочвайки Трей, кимнал с думите:

- Вярно е, кралю. Не знаем кой е този юнак, но той и неговата вълшебна кутийка ни спасиха живота.

Самият Трей, чувствайки се леко неудобно да получава толкова хвалби за нещо, за което неведнъж сам бил подчертавал, че нямало общо с магията, все пак се подсмихнал и пристъпил към краля, държейки хиперфона в ръката си. Джахил, вторачен в него, го попитал с благ поглед:

- Кой си ти, млади момко? И защо до сега не съм чувал за теб и за твоята магическа кутийка?

Трей, подсмихнат, се поклонил леко пред владетеля и отвърнал:

- Не е магическа кутийка, кралю. Но явно засега не съумявам да обясня успешно на когото и да е тук какво значи това чудо, хиперфонът, защото то е нещо, което в този свят не съществува, но в онзи, от който аз идвам, много хора го имат. А относно кой съм аз - казвам се Трей. Трей Годхънт.

Думите му в края предизвикали най-голямо външение у повечето хора наоколо.

- Трей Годхънт? - приятно се изненадал самият крал. - Син на Антъни и Неса Годхънт, брат на принц Ноа Годхънт, внук на самите прославени надлъж и нашир Георги и Аврил Годхънт?

- Да.

- Синко, как не ни се представи по-рано! - обадил се ковачът и го потупал по рамото - За твоето семейство се носят легенди тук! Те са големи герои! Помагали са и на нашия свят!

- И, както виждаме, ти също си смел и достоен като тях - обадил се с блага усмивка кралят. - Затова ми позволи да те покана в двореца като мой почетен гост! Още довечера ще вдигна пир в твоя чест, заедно спаси хората ми! Всички са поканени!

Младежът не знаел какво да каже - бил трогнат.

- За мен ще бъде чест, ваше величество! - отвърнал с признателна усмивка той и отново се покланял леко.

- Дайте му един кон! - заповядал кралят на хората от селото, а после попитал Трей: - Нали можеш да яздиш?

- Пробвал съм няколко пъти в имението на баба Аврил и дядо Георги - отвърнал подсмехнат той.

Донесли му кон и той се качил на него. Запрепускал напред заедно с кралската армия, а и с някои други хора от селото, които идвали да помогнат за пира. Калконебка също била от тях - винаги ѝ се било искало да види този величествен замък отвътре.

Тя самата, заедно с двете катерички на рамената ѝ, скоро настигнала младия герой и му казала с усмивка:

- Герой от семейство Годхънт значи? Трябваше с това да започнеш.

Трей също погледнал позитивно към нея и казал:

- Името на рода ти невинаги предопределя какъв си. Правят го действията ти.

- И с твоите действия днес ти доказва, че си достоен наследник на своя род - отбелязала Калконебка, която вече съвсем не криела своя благ, даже прехласнат поглед спрямо него.

- Е, получих немалко помощ от теб и от хората в селото... а и от хиперфона си... Добре е, че си бях свалил няколко стрийминг песни, тъй като тук, обяснимо, няма интернет... - отбелязал той и отново извадил от джоба си устройството.

- Искаме да ни научиш и нас на тази чудата магия, от която не разбираме и дума! - отсякъл тогава Стуби и заедно с Тронт скочили на коня на Трей и с интерес се загледали в машинката в ръката му.

- За мен ще е много въднуващо да обучавам две говорещи катерици да боравят с модерни технологии - кимнал весело той и погледнал към Калконебка. - Но също и на свой ред да бъде научен от тях, а и от другите в кралството ви, за някои типични за този свят неща.

- Хм... може да започнем още сега... - отвърнала девойката и притворила леко очите си - Яздиш коня си доста плахо, личи си ти че не си много опитен в това. Може би едно състезание до двореца ще приповдигне увереността ти?

Тя погледнала към своите приятелчета-катерички и им намигнала по шеговит начин, след което забързано тръгнала напред. Те разбрали намека ѝ и веднага отскачили пред коня на Трей още преди той да е казал:

- Състезание до... - още преди да е довършил, момъкът видял как катеричките започнали да правят разни физиономии пред коня му и така го стреснали, че той се уплашил, заобиколил ги и запрепускал бясно напред.

Трей, едвам държащ се за него, отначало също се стреснал от рязката промяна в скоростта, но в последствие, щом стигнал до смеещата се Капконебка, се намръщил шеговито и подсмехнат отбелязал:

- Щом ще играем така - да е истинско състезание! А загубилият ще изпълни едно желание на победителя!

Макар и все още да се чувствал несигурен от бързината на коня си, той на свой ред поел риск и го пришпорил да е дори още по-бърз. Капконебка забелязала това и се засмяла още по-весело, преди на свой ред да засили темпото.

Двамата с Трей препускали волно сред полята докато не след дълго величественят крайморски дворец не се появил пред погледите им. Той взел дъха на момъка, а сърцето на девойката накарал да се разтупти от възненението, че най-накрая получавала възможността да го посети. Двамата все пак не забравили и за състезанието си и продължили закачливо да галопират напред, а и често да си мятат погледи, изпълнени с еднозначни проблясъци...

Именно в този им весел вид, на друго едно доста по-потискащо място, мрачната кралица Катерина ги съзерцавала в едно възшебно огледало, което имала на стената си. Погледът ѝ бил притворен, но и недоволен. А зад нея, съветникът ѝ Дейндрик, който вече бил стар, но все така зловещ мъж с посивели коси и брада, бил очевидно бесен.

- Откъде се появи пък този хлапак! Трябва да му дадем да се разбере! - извикал той.

Кралицата първоначално мълчала, но в последствие изрекла, без да откъсва поглед от момчето на коня, а и от момичето, препускащо до него:

- И в двамата има нещо особено... но не мога да си обясня какво... Несъмнено са заплаха.

Тя се извърнала рязко на другата страна и започнала да обикаля замислена из стаята.

- Доста от хората ни измряха в последните години и не ни остават много други мъже за войската - само онези, които момчето успя да прогони с магическата си кутийка - обадил се Дейндрик отстрани. - И за момента ни спасява единствено неведението на онези в Земното кралство по въпроса с тази обезпокоителна за нас истина. Но разберат ли го... сме обречени. Особено щом вече имат помощници от други светове, като това неприятно момченце. Затова трябва да ги заблудим, че все още имаме надмощие над тях, а така и да го придобием! О, и може би... знам как да го направим...

Изричайки последните си думи, магьосникът се ухилил с изцъклен, зловещ поглед. Съчетал пръстите на ръцете си и започнал да ги преплита. А Катерина погледнала към него и изрекла с тънка усмивка:

- Всеки път като видя този поглед вече се чувствам победителка.

-И ще бъдеш, мила моя... ще бъдеш... - отвърнал Дейндрик и я прегърнал през рамо.

- След тази вечер... на всички онези геройчета над земята ще им бъде напомнено веднъж завинаги с кого си имат работа!

Вечерта в Земното кралство дошла неусетно. В най-голямата и красива зала от двореца на крал Джахил вече било започнало голямото празненство в чест на новопоявилния се герой от далечния свят – Трей Годхънт.

Преди да се присъедини към другите присъстващи, той самият постоял час-два в стаята, която му били предоставили, за да се преоблече с подходящи за подобен бал одежди. А компания в същата стая му правел и младият син на краля – принц Еркхарт, който бил добре сложен тъмнокос и синеок мъж на същата възраст като Трей и с когото си били станали добри приятели откакто героят бил дошъл в замъка.

- Значи никога не си носил такива дрехи? Ти, наследника на важни особи като семейство Годхънт? – прихнал да се смее по едно време Еркхарт, докато го гледал как си наглася изисканото, аристократично облекло пред огледалото.

- Точно такива - не... - поклатил глава Трей. – Всъщност, само веднъж, като бях малък, имах подобна визия на Хелоун, но не беше чак толкова впечатляваща, защото не беше с истински дрехи от вашия свят.

- Хело... какво? – принцът запремигвал.

- Няма значение... - махнал с ръка другият момък и се загледал колебливо в една точка на пода. – Хей, Еркхарт... мислиш ли, че съм достатъчно хубав, за да поканя някоя девойка на танц тази вечер?

- Ти да видиш, някой тук май е влюбен... - отбелязал подсмихнат принцът. - Убеден съм, че става въпрос за онова момиче, Капконебка, с която заедно дойдохте в замъка.

- Това може да звучи налудничаво, но... да... - отвърнал с прехласнат поглед Трей. - Мисля, че тя е момичето, което съм чакал цял живот. Аз... мисля, че я обичам.

- Защо да е налудничаво? - почудил се принцът.

- Защото с нея се познаваме едва от днес. Но... така става понякога във вашия свят, нали? Не е важно от колко време се познаваш с някого, достатъчно е още от първия миг да усетиш колко е ценен той за теб. Магия, която е позабравена в нашия – защото повечето хора се мъчат да са реалисти и отказват да вярват в нея. А и в истинската любов изобщо.

- Не зная как е в твой свят, приятелю, но тук... да, безспорно е така, както казваш... - съгласил се Еркхарт. - И аз се влюбих в моята съпруга Лудовика още в първия момент, тя също в мен. Веднага забравихме, че бракът ни е уреден от родителите ни, защото вече се обичахме повече от всичко – дори ни идеше да запеем в един глас... и си запяхме, де.

- Значи знаеш как се чувствам аз, когато съм с Капконебка... - казал Трей и с вълнение наново се загледал в огледалото. - Надявам се и тя да се чувства така спрямо мен.

Сходен разговор провеждала по това време и самата Капконебка, която в тези часове на вечерта също още подготвяла вида си за предстоящия бал в близка стая. Нейна помощница била съпругата на принц Еркхарт, Лудовика – също хубава, млада жена с руси коси и пьстри очи. Въпреки своята собствена неопровержима красота, сега тя нямало как да не отбележи възхищението си от тази на новата си приятелка:

- Прелестна си! И не е само заради роклята!

Капконебка, която до сега само била съзерцавала своята красива синя рокля, подчертаваща нейната изваяна и подобаваща на приказна принцеса фигура, се обърнала към другата млада дама и я попитала несигурно:

- Мислиш ли, че съм достатъчно хубава, за да ме покани някой момък на танц?

- Да, повече от хубава си! - отвърнала Лудовика и закачливо притворила очи. - Говориш за онзи млад герой, който спаси селото, нали?

- О... но ти как... Ах, толкова ли е очевидно! - другата девойка се стреснала, че може някак да се е издала - дори се изчервила.

- Не се тревожи да признаеш, че си влюбена в някого - побързала да я посъветва Лудовика и дори прокарала ръце през прелестните понастоящем руси коси на приятелката си. - А при вас наистина си беше очевидно още щом се появихте в замъка след като той те победи в състезанието ви.

- Оставих го да победи - беше ми жал за него задето беше толкова устремен, а щеше да загуби... - отбелязала подсмехната Капконебка. - И сега му дължа едно желание.

- Убедена съм, че желанието му ще е нещо, което ще ти хареса и на теб... - намигнала ѝ Лудовика и дори я придърпала със себе си. - Хайде, време е да отиваме на бала!

Двете излезли от стаята и се насочили към голямата зала. А там почетният гост Трей тъкмо бил представен пред всички като героя на деня и бил получил ръкоплясканията им и благодарните им възгласи.

Момъкът известно време останал при трона на крал Джахил, за да си говори с него и със съпругата му Епилия. Погледът на момчето мигновено бил заплетен от Капконебка щом откъм парадното стълбище се появила самата тя, в компанията на Лудовика. Принцесата на Небесното кралство била толкова красива, че той нямало как още сега да не се приближи към нея, в захлас.

- Толкова си хубава... - рекъл ѝ.

- Благодаря... - отвърнала прехласната тя. - И на теб тези дрехи ти отиват...

Нежна мелодия от цигулки и пиано огласила залата. Трей извадил ръката си към Капконебка и казал:

- Дължиш ми едно желание. А то е... да ми подариш този танц.

Девојката хванала ръката му и отвърнала засмяна:

- Ах нима е възможно да се нарича 'изпълняване на дълг' нещо, за което и моето сърце копнее тъй силно?

- Тогава нека сега да потанцуваме, а по-късно ще си намисля и друго желание - намигнал ѝ подсмехнат момъкът.

И така, той и тя затанцували. Мигом загърбили всичките си колебания и се почувствали сигурни, че мислите им не ги били залъгвали – нито твърденията на новите им приятели. *Това* била любовта.

А редом с нея, в душите им – а и на устните им – ненадейно изникнал и текстът на споделена любовна песен, сливаща се в идеален синхрон с мелодията наоколо. И не само - чак в тези мигове Капконебка осъзнала, че това била същата онази мелодия, която тя самата си била тананикала по-рано днес, но подходящ текст за нея така и не бе идвал в ума ѝ... до този момент:

Любими мой... любима моя...

Този танц ти ми подари –

Този танц и душата твоя...

С тях аз ще живея до безкрая –

За мене те са символа на Рая,

На онзи свят, за който ни говорят,

Че вечно влюбените него славят...

Свят на моя любим...

Светът на моята любима...

Свят за миг неоспорим

На необятност необяснима...

Капконебка и Трой не забелязали как неусетно всички хора наоколо се загледали в прелестта на любовта им и дори се отдръпнали настрана, за да танцуват само те двамата в центъра на залата. Също токова неусетно, тя и той излезли и на обширната тераса. Там, наред зелените и фонтаните, любовта им продължила да ги кара да се чувстват като сред облаците, дори и вече с приглушена музика.

Приглушена навсякъде, но не и в душите им – там песента им продължавала:

*Любими мой... любима моя...
Я луната цяла ти съзри,
На звездите не им зная броя...*

*Тез звезди са кат очите твои –
Те блестят в тон с двете мои.
А сърцата – те не просто бият,
Из опият потъват и не крият...
Не крият този...*

*Свят на моя любим...
Светът на моята любима...
Свят за миг неоспорим,
На необятност необяснима...*

Песента притихнала. Лицето на Капконебка било тъй близо до лицето на Трей – и той и тя се гледали по-романтично от всякога. Не искали да откъсват тези свои погледи един от друг, а да ги споделят завинаги.

Отстрани, на същия голям балкон към залата вече се били появили и много от другите гости, сред които и краля, кралицата, принца и съпругата му, а и двете катерички. Всички очаквали с трепетно външение момента, в който красивата девойка и героя на деня щели да се целунат...

А Трей и Капконебка, все тъй нежно окрилени от приказната си обич, наистина приближили лицата си дори още повече едно към друго. Устните им за малко щели да се докоснат... когато обаче се случило нещо неочаквано, което ги възпряло.

Всичко наоколо се разтресло. Мрак обгърнал иначе красивия двор. А сред преплитаните се къдба хладна тъмнина зрелищно се появила галантна жена. Въпреки, че била много красива, със зловещата си осанка тя стреснала всички, включително Капконебка и Трей.

Това била кралица Катерина, която се загледала с тънка, саркастична усмивка към момъкът и девойката, а устните ѝ отронили:

- Любовта... Ах, колко заблуждаващо вечна може да изглежда тя, нали?

Докато озадаченият момък се питал коя ли била тази тъй зловеща жена, то девойката до него, далеч по-запозната с историята ѝ, притворила леко очи и изрекла:

- Ти... си Катерина - кралицата на Подземното кралство... Какво правиш тук!?

- Дойдох, за да отправя послание към всички хора на този бал! - изрекла плашещо тържествено тя, след което обзряла с поглед както кралското семейство, така и другите, появили се на терасата и в двора. - Послание, с което да разберете колко жестока мога да бъда, когато ме предизвикате! Днес някои от вас подлъгаха и победиха моята армия... за която мерзост някой трябва да си плати жестоко! И ще си плати онзи, чийто ум сътвори плана!

Едвам изрекла своите заплашителни слова, Катерина изгледала зловещо Трей и, докато той се осъзнае, извадила към него двете си ръце. Те изведнъж се превърнали в дълги

и дебели корени, като на дърво. Обгърнали момъкът от главата до петите, а само след миг мрачната кралица се издигнала с него във въздуха.

- Не! Трей! Остави го! - изкрещяла Калконебка и се опитала да спре Катерина, но не успяла.

Зловещата кралица се вторачила в нея с притворен поглед. Все още не знаела как да си обясни защо усещала това момиче като заплаха, но преценила, че за момента намеъкът ѝ към крадството щял да бъде достатъчно ясен дори и само като отвлеche само героя на деня, а не и нея. Затова мигом се извърнала на другата страна, обгърната от мрачния си облак, и докато всички се осъзнаят полетяла заедно с Трей към прохода за Подземното кралство, намиращ се сред полята недалеч оттук.

Калконебка мигом хукнала подире им, а по същото време и кралят и сина му, заедно с войската им, я последвали. Красивата девойка тичала ли, тичала, но не успяла да настигне Катерина, преди тя да се потъне в тъмнината на своето кралство заедно с пленника си.

- Не! - извикала отново покосената от мрачното събитие принцеса, като се провесила над ръба на пропастта, отвеждаща до тайнствения свят, който от векове плашел всички.

Ала красавицата и за момент не се замислила дали да слезе там. Любовете ѝ към Трей вече била твърде голяма, за да го остави тя на волята на тази тъй зла кралица - затова девойката мигом открила стръмното стълбище за към Подземното кралство и с бърза крачка слязла по него.

Пътят и надолу бил дълъг, но тя не се отказала. Сърцето ѝ било учестено, но Калконебка знаела, че то още било в тон с това на Трей...

Междувременно, Катерина завела самия момък в своя мрачен подземен замък. До последно младежът се съпротивлявал в хватката ѝ, но не успял да ѝ избяга. Почувствал се освободен чак когато тя го бутнала в неприветлива килия от мрачната си тъмница и го заключила вътре. Веднъж отворил очите си, той се загледал втренчено в решетката на килията, сякаш се опитал така да стори нещо конкретно. Уви, и това не успял, а това го шокирало.

- Хм... опитваш се да унищожииш преградата с поглед? Навярно имаш вълшебни сили? - ухилила се Катерина докато го гледала отстрани. - Да, да... Разбира се... Магическите сили на династията Годхънт... Жалко за теб, че и тъмницата ми е вълшебна и тук свръхспособностите на затворниците ми не действат! И по-добре за мен, защото така няма да попречиш на новия ми план да унищожа Земния свят!

- Защо го правете, кралице!? - извикал Трей и мигом хванал решетките. - Не сте длъжна да причинявате толкова много зло!

Катерина се втренчила в него с полупритворен поглед и процедила през зъби:

- Не си мисли, момченце, че щом днес си се появил в нашите светове и си спасил единия от тях имаш правото да ми даваш наставления каква да бъда... Историята ми с ония хора, а и с предшествениците им от един несъществуващ вече свят, е твърде ясно начертана още от самото начало... също както е начертано и бъдещето на всички тях ако не ми се подчинят! А ако не вярваш, че съм способна на подобни дела... може да си обмениш опит с другия ми дългогодишен пленник!

С тънка усмивчица и проблясък в погледа, тя погледнала към отсрещната килия, където в ъгъла имало един свит, немоощен човек. Сетне се извърнала на другата страна и напуснала тъмницата.

А Трей се загледал към другия затворник, който, от своя страна, се изправил и с тежка въздишка изрекъл:

- Кой си ти, млади момко? И какво е направила тя този път?

До този момент прикрит сред сенките, той показал лицето си пред Трей. Младежът нямало как да го познае, защото никога не го бил виждал, но това всъщност бил някогашният славен крал Аларик, бащата на Калконебка. Той бил жив...

- Аз идвам от друг свят, много далечен на този - отговорило момчето. - По-рано днес успях да спася едно село от нападението на армията на кралица Катерина. Затова кралят направи пир в моя чест, които не ѝ се хареса и тя реши да ме отвлече, за да даде на всички урок.

- Очаквано от Катерина - изрекъл със саркастичен тон и дълбока въздишка другият мъж, след което попитал: - А кой е крал на Земното кралство? Все още ли е Джахил?

- Да. Значи го познавате?

- Не само го познавам, момко - той е моят най-добър приятел... или поне беше преди заради мен и заради злия съветник на Катерина да се отрици цялото това зло.

Думите му накарали Трей да изцъкли очи. Бил чувал това-онова за въпросната история.

- Вие... сте крал Аларик? Но всички си мислят, че сте мъртъв.

- Така е, защото цялото ми Небесно кралство е мъртво... - казал другият мъж, припомняйки си с тегло онзи кървав ден. - Но мен Катерина нарочно ме остави жив, за да ме накаже. Знаеше, че така ще страдам най-много - като година след година гния в агонията си тук, в тази килия, с мисълта, че всичко лошо се случва заради моето предателство към нея и към някога красивата ни любов. По същата причина не секват и нападенията ѝ към Земното кралство, а не защото тя наистина копнее за територии. За нея най-безценната победа би било всичко около нас двамата постепенно да потъне в руини и пламъци... после в непрогледен мрак. И това - с цел да ме нарани задето навремето не ѝ повярвах, за което и до ден днешен горчиво се разкайвам.

Привел унило глава и изрекъл:

- Ала, момко, аз още вярвам, че ще дойдат по-добри дни. Знам, че някой ден някой ще победи нея и Дейндрик. Някой, на когото му е предопределено да бъде герой.

Словата му се отнасяли за дъщеря му, която той така и не бе виждал през изминалите осемнадесет години, но все още имал у себе си вярата, че тя била някъде там и щяла да изпълни Съдбата си да помогне на този и на други светове.

Самата тя, Калконебка, щом достигнала до края на стълбището и направила първите си крачки сред Подземното кралство, усетила студени тръпки по цялото тяло. Въпреки смелостта си, красавицата усетила смут да установи, че, както били говорили и легендите, това място наистина не изглеждало никак приветливо. Светлината на слънцето не достигала до него и може би затова всичко наоколо било тъй повяхнало, посърнало, безнадеждно... Зловещо като своята кралица...

Някаква светлинка все пак имало тук - тя била магическа и приличала на тайнствено, лилаво сияние, носещо се над кралството. Това бил единственият начин хората из този свят да могат да виждат един друг себе си и пътя си напред - помогнало и на Калконебка.

Девојката съзряла величествения, но и страшен на вид кралски дворец да се издига в далечината и се насочила право към него. Макар и да изпитвала дълбока тревога, нещо у нея я карало да вярва, че Треј бил добре и че с не по-малко силната си воля щял да оцелее - това нещо може би било тяхната връзка като влюбени.

По пътя си към замъка, принцесата преминала през село, което освен мрачно било и пусто. Подминала го и скоро нейният брод я довел до още едно такова, което тя също напуснала бързо, с тръпки по цялото тяло.

Не след дълго девојката се озовала в трето село, което на вид изглеждало не по-малко безлюдно, но тя бързо уловила, че в него всъщност имало някакви хора. Били няколко бедни жени и деца, които се подавали плахо иззад прозорчетата на малките си къщички и видимо изпитвали уплах от нейната поява. А самата Калконебка, щом ги забелязала, почувствала някаква тъга към тях и окаяния им външен вид.

Ала имало и една жена, която не се криела от момичето - старица, която се люлееа на стол пред своя дом. Щом зърнала девојката, тя потрепнала и прошепнала:

- Ти си чедо на горния свят, нали?

Калконебка се доближила до нея с усещането, че можела да ѝ има доверие. Отвърнала:

- Да, идвам от него. Злата кралица Катерина отвлече моят любим и отивам до двореца, за да го спася.

Бабата се усмихнала и изрекла:

- Ах, как хубаво е сиянието на чистата любов отново да огрее това инак тъмно място... както бе някога.

- То не е ли било винаги такова? - изненадана, Калконебка се огледала.

Не можела да си представи Подземния свят в по-сияен вид. А може би трябвало?

- Не, нашият свят невинаги е бил тъй окаян... - поклатила глава старицата. - Някога, преди много, много лета, тук бе тъй красиво... Имаше цветя и зелени дървета. Поточета ромоляха, водопади се сипеха весело... Но нищо не е същото откакто принц Аларик разби сърцето на принцеса Катерина. Тя се поддаде на мрачното влияние на онзи зъл магьосник, Дейндрик, и двамата унищожиха това кралство също толкова безпощадно, колкото унищожиха и Небесното. Ден след ден, те призоваваха все повече и повече млади момци да придружат армията им, като така им обещаваха не само бойна слава, а и несметните богатства на Земното кралство. Ала богатствата не помогнаха на този свят, защото всичко беше изядено и изпито. А той постепенно взе да погива - буквално и преносно, обгърнат от жаждата за война. Дори и цветята лека-полека увяхнаха заради мрака, а малкото останали от тях бяха откъснати от девојките, копнеещи да запазят поне частица от някогашната прелест на старото Подземно кралство в домовете си... но без да се замислят, че веднъж откъснато, на това цвете му е писано също да повехне. Така, както повяхнаха - както загинаха - и съпрузите на тези девојки. Мъже, на които им бе внушено, че войната е пътя, че тя трябва да се превърне в смисъла на живота им... Но същата война ги унищожил - че има

ли война, която не унищожаваше? Така, от онези нявга млади момци и девойки останаха единствено тия тук, с децата на някои от тях. Мъжете, макар и вече състарени, вехнещи като предхождащите ги, са последната оцеляла армия на Катерина и Дейндрик.

- Каква тъжна история... - въздъхнала Калконебка, разтърсена от печалния разказ. - Винаги съм си мислела, че на това място никога не е имало светлина, защото всички хора от Земяния свят са ме учили така... но сега се замислям, че и тях така са ги учили техните родители... а пък тях - техните... но никой никога не е стъпвал тук, та да разбере, че този свят невинаги е бил толкова лош. Но, уви, погрешните възгледи за него и не по-малко погрешните деяния на някои хора... постепенно са го превърнали в такъв...

Старицата не отговорила с думи, но пък въздъхнала – и това било достатъчно потвърждение на и без друго вече изреченото от нея. Продължила да се люлее на стола си, а Калконебка, обгърната от чутовна тъга заради това тъй неочаквано, покъртително прозрение, тръгнала отново по пътя си.

Щом излязла от селото, Красицата продължила да крачи унило сред повехналите останки от този някога по-добър свят. Вървяла сред тъй тъжната картинка на околностите и се чувствала виновна, че въпреки желанието си да намира доброто навсякъде, дори и тя едва до преди минути бе живяла в заблудата си за Подземния свят, без да го бе познавала наистина. Чувствала се виновна задето в познатия ѝ свят тя и другите хора можели още да се радват на красивата природа и небесата, на синевата и морската шир... да се срещат със своята приказна любов и да се борят за нея... докато междувременно, тук, на това място, надеждата била почти безвъзвратно мъртва, а малкото останали хора можели само и единствено да чакат деня, в който кралството им щяло да угасне напълно.

Ах, възможно ли е в подобни мигове на коренно преобърнати мирогледи, една чувствителна и чистосърдечна принцеса като Калконебка да не пожелае да излее чувствата си в нова песен?

Както си пристъпвала крачка по крачка сред цялата сивота на този нявга цветен свят, по пътя си към замъка красивата девойка извисила сладкия си гласец сред пустотата, но този път нейните музикални слова били отправени както към този вече отминаващ свят, така и към всички други, които биха допуснали същите грешки...

*Когато всеки малък е – не знае що го чака,
Някои, да, развиват се, но други изпускат влака...
Защо ли? Защо?
Той днеска тук е, утре няма го?
Кого ли? Кого?
Кого да питам как да бъде друго?*

Песента ѝ продължила сред избуялите, изсъхнали поля, към които се отклонила за по-напряко:

*Днес ще питам Времето, утре пък Съдбата,
Как ли си решават те за кого да е Тъмната?
От тях ли? Или не?
Отгде ли извира Мрака в света?
Умрели живите
Как ли стават те за няколко лета?*

Изведнъж, сякаш около принцесата изникнали многолики образи - преплитащите се нереални силуети на някога живелите тук щастливи хора. С печални лица те я придружили по нейния път сред полята – и в песента ѝ:

*Ах, вие, призраци на цветя незнайни,
На пътеки отминали, на реки омайни,
Покажете се, покажете –
И говорете ми, говорете,
Да зная искам аз, точно в този час,
Как човек в звяр превръща се сред вас?*

Най-разтърсващата част от своята песен, просълзената Капконебка проронила със своите нежни устни чак когато спонтанно ходилата ѝ си проправили път сред останките от нещо, което някога навярно е било... гробище. Ала, уви, след дългите години на горест и нищета за кралството, дори и гробовете на нявга обичаните хора вече били изоставени, занемарени – и трудни да бъдат различени там, сред отдавна изсъхналата растителност. Настръхнала, разплакана, все тъй заобиколена от силуети, принцесата изпяла:

*А после как звяр превръща се в почва –
И запитва ли се как това се случва?
Както аз сега виня се за невежеството свое,
Тъй те питат ли се там, отвъд, виновният кой е?*

В края на вълнуващата си песен Капконебка отново възвисила по-високо своя глас, същевременно с което се възвисила и буквално - на едно хълмче, от което живописно – макар и покъртително – се изписвало цялото умиращо кралство. Гледайки с тъга наоколо, принцесата завършила чувствената си песен така, както я била започнала:

*Когато всеки малък е – не знае що го чака,
Някои, да, развиват се, но други изпускат влака...
Защо ли? Защо?
Той днеска тук е, утре няма го?
Кого ли? Кого?
Кого да питам как да бъде друго?*

Песента си този път Капконебка завършила с въздишка и унило сведена глава. Останала сама, без призрачните сенки...

Принцесата си взела дъх и тръгнала бавно надолу по склона, решена да опита да потисне тъгата и да се върне към своята основна мисия, за която така и не бе забравила – и по чийто път, към замъка, тъй или иначе не спирала да върви. Но ето, че тъкмо когато минавала покрай обширна, сравнително чиста локва, която се явявала единственото останало от едно някога голямо и бистро езеро, принцесата се загледала в отражението си там... и се спряла на мястото си.

Да съзерцае себе си сред водата я накарало да си припомни колко много пъти през годините била помагала на хората, дори и когато това изглеждало невъзможно. Затова сърце не ѝ дало този път да загърби проблема на шепата останали хора в Подземното кралство, макар и заради по-малко благородната цел да спаси любимия си. Капконебка знаела, че трябвало да има все някакъв начин да съумее да помогне на всички – и така в душата ѝ като звездица ненадейно проблеснала една идея.

Но този път Капконебка не мислела повече да прикрива своята собствена същност. Да разбере с горчивина как заблудата за естеството на цяло едно кралство бе причинила тъй болка ѝ дошло отрезвяващо. Твърде много години принцесата на Небесните хора била крила коя е в действителност. Ала ето, че бил назрял моментът тя най-накрая да се изправи смело срещу страха си.

Затова, красавицата се привела бавно и галантно към водата и потопила косите си в нея. На часа отмила русият им цвят и така позволила на не по-малко запленителният им истински син такъв да се възвърне.

Сетне, девойката отново погледнала в посока на селото. Тичешком се върнала в него и извикала на всички:

- Знам как да ви помогна! А така да помогна и на своя възлюбен! Само трябва да ме последвате!

Отначало, жените и децата били несигурни - те съвсем леко пристъпили извън къщите си, но не смеели да се доближат твърде много до девойката. Въпреки което останали изумени от нейния нов вид - мигом осъзнали, че тя идвала от отдавна загиналото Небесно кралство, а може би съществуването на жив човек от него все пак им дало някаква надежда, че и с техния свят не било свършено.

И този път добрата старица била тази, която първа се доверила на момичето - пристъпила към нея и с лека, блага усмивка се обърнала към познатите си, с които делили обща съдба:

- Трябва да я послушаме! Това ще е най-доброто за нас!

Нейните слова подтикнали увереността у жените и децата. Всички се доближили към принцесата, а щом тя усетила този силен прилив на доверие, на мига се усмихнала с радост. Веднага се качила на един кон и ги повела по пътя към замък.

В тъмницата, Трей продължавал разговора си с Аларик:

- Краля, мислите ли, че ако се извините на Катерина тя може да размисли?

- Уви, не, младо момко - опитвал съм се вече... - въздъхнал по-възрастният. - Нейното сърце от години е кораво заради онзи зъл магьосник.

- Но вие някога сте се обичали, а ако тази любов е била истинска не вярвам да е възможно някога тя да утасне... Може би у кралицата все още има някакво останало добро, което чака да бъде събудено.

- И аз искам да вярвам в това... - казал Аларик, с още едно въздихане. - И не просто искам, а вярвам. Защото помня каква любов действително гореше помежду ни. И знам, че някъде у себе си, Катерина също помни, но сърцето ѝ вече е обгърнато от твърде много мрак, за да позволи на тази мисъл да излезе наяве. Затова след толкова години вече не смея да се надявам, че подобно пропукване на леда някога ще се случи.

Той и Трей не знаели, че самата кралица Катерина чувала техния разговор, прикрита от страни. Малко по-рано тя тъкмо се била върнала тук, за да се увери, че духът на момъка вече е сломен заради раздумката му с Аларик, но се получило обратното - щом чула словата им, сама се почувствала обгърната от наплива на своите собствени колебливи чувства...

Жената дори сложила ръка при сърцето си, което затуптяло силно. Но бързо укротила емоциите си и върнала на лицето си познатото, макар и на моменти престорено, изражение на непреклонна, коравосърдечна жена - така и се върнала в стаята с огледалото, където Дейндрик тъкмо гледал нещо в него и доволно потърквал ръцете си.

- Ето ги - идват... Планът ни върви успешно. Като отвлякохме момчето съумяхме да подмамим краля и най-силната му армия да се втурнат вкупом в нашия свят. За тяхна жалост никога повече няма да се върнат в своя!

Зад него, Катерина помълчала няколко мига, сетне попитала:

- Какво мислиш да правиш оттук нататък?

- Първо ще пусна останалата ни армия да се бие с тях до сетни сили. А докато краля, принца и поданиците им са разсеяни от битката, ще излея върху тях най-безпощадните си възможни магии. Никой няма да оцелее. След това аз и ти ще бъдем свободни да вилнеем на воля из Земяното кралство.

Изрекъл думите си с такова задоволство, с такъв един демонично проблясващ поглед, че лесно би стреснал всеки. Той и кралицата се загледали в огледалото, където настъпващата сред полята на техния свят армия се приближавала към замъка. Тогава Дейндрик погледнал пак към Катерина и отбелязал:

- Време е най-накрая да използваме и... огърлицата...

Тя, чула това, потрепнала. Поела си дълбоко въздух и кимнала.

А, доду, в тъмницата, от която тъкмо бе дошла, Трей дълго обикалял в килията си и мислел как с краля можели да се измъкнат.

- Недей да се измъчваш с планове, момко, безсмислено е - казал самия Аларик с поредната си въздишка. - Осемнадесет години се опитвам да избягам от тук, но не успявам.

Трей се спрял при малкото, решетчесто прозорче, от което се виждал някакъв обширен, но залуснат вътрешен двор на замъка. Там имало няколко животни, които пасяли от поизсъхналата трева. Внезапно погледът му проблеснал. Мигом извадил от джоба си хиперфона и казал:

- Хм... моите извинения, краля, но през тези години вие не сте разполагали с... тази сензационна за вашия свят джаджа... - при което, пред заинтригувания поглед на другия мъж протегнал ръката си с хиперфона извън решетката. - Само дано звукът да е достатъчно силен!

Откъм малката машинка започнали да се чуват животински звуци, като от крава. Това мигом привлякло едно от реалните животни наоколо - голям и здрав бик. Той се огледал и бързо се насочил към мястото, от което се чували звуците. А за да го привлече дори още повече, Трей даже накарал хиперфона си да излъчва силна, червена светлина.

Провокираният бик се засилил мощно нататък, право с рогата напред. А те били тъй силни, че щом се ударили в решетката мигом я изкъртили, което, естествено, зарадвало Трей и Аларик. Младежът, след като първо побързал да успокои бика, сетне пъргаво излязъл навън и бързо намерил здрав, железен код, с който се върнал в тъмницата. С него първо разбил вратата на своята килия, а после и на тази на краля.

- Не е за вярване - ти успя, синко! - извикал удивен, но и радостен Аларик. - Стори туй дето аз не можах за толкова лета!

- Да, кралю, но мисля, че трябва да побързаме да излезем от тук! Възможно е насам вече да се задава армия, за да ме спаси - кралят и принцът не биха допуснали да остана в лапите на Катерина! А всичко това може да се окаже капан за тях и наоколо да стане кърваво!

Кралят кимнал и с охота го последвал навън. Двамата намерили раздрънкана вратичка, през която се влизало в тъмен, отдавна неизползван коридор. Той ги отвел навън, към един прикрит сред обраслата зеленина около замък процеп. Озовали се съвсем на свобода, двамата мъже хукнали по посока на полята и започнали да махат на армията на Джахил, която действително наближавала.

Кралят на горното царство, щом видял своя стар най-добър приятел, се спрял заедно с хората си малко преди да са стигнали двореца. Ококорил се изумен, слязъл от коня си и изрекъл:

- Аларик, скъпи приятелю... Това ти ли си? Жив ли си?

- Да, Джахил, да! - отвърнал другият крал и двамата се прегърнали. - През изминалите осемнадесет години бях жив, но затворен в тъмницата на замък на Катерина! Докато този смел млад момък не ме измъкна с магическата си кутийка!

- Ах, тази магическа кутийка? Не се спираш само с едно славно дело за ден, а? - обърнал се подсмехнат към Трей принц Еркхарт, а с това привлякъл вниманието на Аларик, който отишъл до него и казал:

- Еркхарт, това ти ли си, синко? Колко си пораснал! Какъв хубав млад момък си станал!

Той прегърнал и него, след което с въздишка отбелязал:

- Колко много съм изпуснал докато съм бил затворник на Катерина и Дейндрик... Но си го заслужвам, де - тази прокоба обгърна световите заради мен...

- Не, приятелю, недей се обвинява - поклатил глава Джахил. - Виновни са само и единствено те и злата им същност. Но да не губим много време в приказки. Щом сте се измъкнали трябва да напуснем това място възможно най-скоро - но преди това трябва да открием и Кап...

- Късно е вече за измъкване, друже... твърде късно е! - ненадейно, този победоносно звучащ силен мъжки глас го прекъснал.

И ето, че малката, но ожесточена армия на Катерина и Дейндрик се появила откъм портите на замък. Те самите пък се намирали на обширната му издадена тераса, от където наблюдавали какво се случвало. Разбира се, останали много изненадани да видят, че двамата им затворници се били измъкнали.

Все пак не се съсредоточили върху тази мисъл, а върху главната си цел. Дейндрик допълнил:

- Вие вече сте тук и няма как да избегнете битката, която планувахме за вас!

Дал знак на армията си да нападне – и те го сторили. Извадили вълшебните си мечове и с тях се насочили свирепо към доста по-голямата войска на Земния крал. А Джахил, видял това, отново възседнал коня си и приканил своите хора да сторят същото.

Ала точно когато двете армии щели да се сблъскат, отстрани се чул друг силен вик:
- Спрете!

Пред погледа на двете войски, отнейде се появила Калконебка, яздеца кон. Въпреки мрака наоколо тя била все тъй ослепително красива, но за първи път всички можели да я видят в естествената ѝ прелест, със сините коси, появяващи се зад нея.

Трей сякаш наново бил омагьосан от вълшебството ѝ, а самата тя много се зарадвала да види, че той още бил жив. Всички други обаче били изумени да съзрат истинския цвят на косите ѝ, като един от тях бил най-изумен да съзре нея.

Аларик, потапяйки поглед в младата девойка с всичките възможни трепети на света (световете), пристъпил към нея. Той мигом познал своята порастнала дъщеря, но преди да е съумял да ѝ каже каквото и да е, тя самата извикала на всеослушание:

- Стига повече войни! Стига повече ненужно страдание! Време е всички ние да се съюзим, за да направим един по-добър свят!

Погледнала към жените и децата, които вървели малко зад нея и които сега се спогледали със своите съпрузи и бащи в тъмната армия и отишли при тях.

- Тя е права - всичко това трябва вече да спре...- рекла бабата. - Защото то не ни носи нищо повече от още и още мрак... в заобикалящото ни и без друго мрачно място...

-А онова, което всички трябва да искаме... е светлината! - извикала Калконебка и погледнала към Джахил. - Краля, както виждате, в този свят не всичко е такова, за каквото го смятахме дълги години... Тези жени и деца са не по-малко онеправдани от нашите такива, които мрачната армия напада... А всички ги обединява горчивият факт, че са жертви на последствията от предубежденията, които навремето едно чисто и невинно момиче е изпитало на плещите си...

Извърнала поглед към кралица Катерина, която в момента стояла скована на терасата и докато се чудила как е възможно това дете на Небесното кралство да е още живо, същевременно и душата ѝ потрепервала при думите на непознатата млада жена.

- Предубежденията... и предателството на човек, на когото това момиче вярваше... - в този момент Аларик също се обадил, с горчивина в погледа, също забит в някогашната му възлюбена. - Времето няма как да се върне назад, но пък бъдещето е тепърва пред нас. Ние все още можем да поправим стореното. Можем да загърбим стария мрак... и да последваме светлината, към която ни води това прекрасно момиче... Момиче, което съм горд сега да нарека... моя дъщеря!

Разкритието му изумило всички. Катерина потреперала и мигом осъзнала на какво се дължало усещането ѝ за девойката - Калконебка била дъщерята на първата ѝ и единствена любов. Онова някога малко момиченце, което за всичките тези години нито кралицата, нито нейната армия бяха открили...

Самата Калконебка пък отворила широко очи и уста. Изрекла към Аларик:

- Значи ти... си моят баща?

- Да, дъще... - доскорошният пленник отишъл при нея, за да помилва нежно ръката ѝ. - Някога аз и майка ти те изпратихме в Земното кралство, за да те защитим. А след това аз бях затворник на тъмницата в този потискащ замък и затова не можах да те откроя... но ето, че Съдбата все пак ни срещна на осемнадесетия ти рожден ден. Денят, в който ти сбъдваш пророчеството на старата ни семейна дойка и героично изпълняваш своята мисия да помогнеш на хората, които се нуждаят от помощ...

Калконебка се просълзила при думите му – в днешния ден емоциите от смесени чувства не били никак малко. Тя също докоснала ръката му, изпълнена с щастието най-

накрая да разбере коя е. Отстрани, Джахил погледнал към мрачната армия и към жените и децата на тези мъже и казал:

- Аз съм готов да последвам пътя, по който това героично младо момиче ни въвежда. Ако се съгласите на мир, още сега ще ви позволя да се качите с нас в нашия свят и ще убедя народа си да ви приеме. И на този порочен кръговрат от предразсъдъци най-накрая да бъде сложен край.

При последните си думи вдигнал погледа си и към очевидно доста развълнуваната от всичко случващо се Катерина, а и към далеч по-намръщения до нея Дейндрик.

А мъжете от армията им, гледайки колебливо към жените и децата си, още се чудили какво да отговорят. Накрая водачът им, когото вече познаваме, отишъл при своята съпруга и момченцето им, а и при старицата, която всъщност била неговата майка. Казал:

- Твърде дълго позволявахме на копнежа за войни нда обгръща душите ни. Но вече не!

Извърнал се със стиснати зъби към Катерина и Дейндрик и захвърлил меча си настрана, а после и другите войници сторили същото. Което породило облекчение у почти всички, но и разярило тъмния магьосник - той изревал:

- Предатели! Всички сте предатели! Но за ваша голяма жалост закъсняхте с прочувственото си сплотяване! Защото този свят, а и онзи над него... вече са обречени!

Рекъл и разперил ръцете си на двете страни. Отнейде се появили гръмотевици, които дори ударили замъка и полята наоколо. А до скоро обикновените наоколо изведнъж се превърнали в огромни, ужасяващи чудовища, които запристъпвали тежко насам.

Но докато всички други хора ужасени ставали свидетели на случващото се, той сторил и нещо друго - обърнал се към Катерина и отнейде извадил на показ огърлицата на врата ѝ, която до сега тя била носила скрита под дрехата си. Щом я съзрял, Аларик се разтреперал смутено - това била същата онази огърлица, заради която навремето той бил предал своята любима.

- Катерина, мила моя... ти ли ще им разкриеш най-силната от всичките ни магии или аз да го сторя? - изрекъл с лукава усмивка Дейндрик.

Кралицата, която гледала с подупритворен, но някак колеблив поглед към всички наоколо, накрая съзерцала Аларик и обяснила:

- В тази огърлица, символ на неправдата и страданието, покосили ме нявга... купи неподозирана тъмнина, която аз и съветникът ми подсилихме с течение на годините. Отначало невидима, постепенно засилваща се сила, която лека-полека ще стане обозрима... и която вече се разпростира в този свят, а скоро ще се прокрадне и в онзи горе, където вие оставихте вашето крадство без неговата голяма армия... Веднъж обладала ги, няма да има връщане назад - всички ще са част от мрака..

- О не! - извикала Капконебка.

- Сега разбрахте ли защо не трябва никога да дръзвате да се опълчвате на величие като нашето? - извикал победоносно Дейндрик. - Ние сме толкова силни, че никой от вас не може да се мери с нас! И ще ви го докажем още сега!

Непосредствено след тази своя закана, той направил рязко движение с ръцете си, с което подтикнал зверовете да нападнат всички с неவிждана ярост. Но и двете съюзници се армии не си губили времето и веднага започнали да защитават жените и децата.

Насред битката, Капконебка отишла до Трей и му казала:

- Качи се на коня!

Той я послушал и мигом отскочил зад нея. Тогаз девойката засилила животното право към подножието на терасата. По пътя си за натам погледнала към двете катерички Стуби и Тронг, които били дошли тук заедно с войската на краля и които мигом схванали намека ѝ. Забързано се затичали напред и изскочили на пътя на коня точно преди той да е стигнал до стените на двореца. Животното изцилило и толкова се уплашило, че не само

спряло на мястото си, а с всичка сила изстреляло нагоре девойката и момъкът от гърба си - така, че не след дълго те се озовали на терасата.

Там, Капконебка и Трей бързо видели няколко меча, закачени по стените и ги грабнали. Отстрани, Дейндрик ги гледал ухилен и все така злоещ. Потъркал ръце и казал:

- Явно на смелите ни млади влюбени не им стигат по-ранните подвизи и са готови този път да загубят живота си като се изправят срещу невъзможното да бъде разгромено!

- Ти да видиш - имало хора, които биха искали да разгрозят гротескни злодеи като теб! - извикал Трей и мигом отскочил към него с меча си, решен да го рани в ръката както с желязото, така и със свръхсилите си, които след излизането от килията се били завърнали и той вече можел да изстрелва огън от едното си око и вода от другото, а ръцете му пък могли да създават мощни, разкъсващи лъкове.

Тъмният магьосник се изплъзнал от първия удар като отскочил настрана. Мигом призовал в ръката си огнено кълбо и го запратил по момъка. За радост, Трей също избегнал нападението и на свой ред атакувал със силите си, а това било едва началото на битката им.

Междувременно, Капконебка не си губила времето и направила няколко крачки към Катерина, която пък мълчаливо се била втреничила в нея с подупритворен поглед.

- Значи ти си дъщерята на Аларик... - промълвила тихо. - Дълги години се чудих какво е станало с теб, но сега вече знам...

- Моля ви, кралице, поне вие се осъзнайте! - извикала Капконебка. - Всичко, което правите заради разбитото си сърце, може да донесе само гибел...

Катерина, притваряйки леко очите си и оглеждайки я от горе до долу изрекла:

- Някога и аз бях като теб. Тъй млада... тъй наивна... Вярвах, че доброто винаги възтърбува накрая - нали на това ни учат? Докато накрая онези, които трябваше да защитават това добро, не ме смазаха и не ми показаха какъв трябва да е... истинският път в живота...

Изрекла това, тя стиснала зъби и призовала и в своята ръка огнено кълбо. Планувала да го запрати по принцесата, но... нещо у нея я възспряло. Ръката ѝ се разстреперада, а умът ѝ се бунтувал...

Емоциите в тази разкъсваща се жена се задълбочили дори още повече, когато отстрани спонтанно се чул и гласът на крал Аларик, току-що качил се на същата тераса:

- Катерина, спри! - извикал той на своята някогашна любима и също взел един меч отстрани, готов да се бори с него ако се наложи. Застанал пред Капконебка, решен да я брани с цената на живота си. - Тя е моя дъщеря!

- А аз бях твоята първа любов! - извикала кралицата, с изцъклен поглед към него. - Но това не те спря да ме унищожииш!

- Така е... но целта ми не бе да те превръщам в... себе си! - Аларик промълвил тези думи с разтрепераните си и мигом накарал кралицата да се разтрепери дори още повече. - Не исках жената, която обичах с цялото си сърце и душа да тръгва по погрешния път, както сторих аз, подтикнат от погрешните възгледи на баща си и на кралството си! И все още не го искам... Защото, благодарение на един млад и умен момък с вълшебна кутийка сега вярвам повече от всякога... че някъде там, вътре в теб, все още съществува онова добро момиче, което и до ден днешен обичам!

Погледнал признателно към Трей, който все още се биед с Дейндрик отстрани и дори вече имал няколко леки рани от битката. Самата Катерина пък, вторачена в своя някогашен любим и в дъщеря му, едвам се сдържала да не позволи на сълзите, появили се в очите ѝ, да надделеят. Също както едвам задържала у себе си онези чувства, които с годините се бе постарала да погребее достатъчно дълбоко в душата си... до сега...

А Дейндрик, все така безпощаден, в един момент притиснал Трей в тесен ъгъл при ръба на терасата. Момъкът се опрял при парапета и с ужас установил, че зад него имало единствено пропасть - окопите от едната страна на двореца. Все пак стиснал наново меча си и погледнал към тъмния магьосник, който тъкмо бил направил пред себе си магически щит,

защитаващ го от силите на момчето. Дейндрик злокобно се възвися над него с цели две огнени кълба в ръцете си и извикал саркастично:

- Още един паднал герой – колко жалко!

Понечил да запрати кълбата по момъка и веднъж завинаги да го довърши, но ненадейно усетил силен, въздушен тласък в гърба си и така само след миг се озовал проснат на земята. Ококорен се загледал към кралица Катерина, която тъкмо била запратила тази магия по него и която пристъпвала към него с подупритворен поглед. През зъби процедил:

- Не и ти... Не е възможно да са заблудили и теб с изтърканите си приказки си за светлина и хармония!

- Не, Дейндрик... - промълвила Катерина и поклатила глава, изпълнена с до скоро неочакваната и от самата нея горчивина на разкаянието. - Тук има само един, който може да заблуди другите... и за жалост някога аз му се поддадох... но повече не!

Изричайки през зъби своите последни слова към него, тя извадила ръцете си напред и с магия го възвисяла нагоре, в магическа въздушна хватка. Ала вместо да се стресне, Дейндрик се изсмял ехидно и изрекъл:

- Аз те научих на това... Но не знам дали да съм горд или да ми е мъчно, че сега ще трябва да довърша и теб!

Изведнъж, той рязко разперил ръцете си настрани и така не само се отскубнал от невидимата магия на Катерина, а и отгласнал нея и останалите на терасата с такава въздушна сила, че те се строполили на земята. Ухилен до уши, с по-ужасяващи проблясъци от всякога в кървясалия си поглед, Дейндрик се възвися дори още повече с думите:

- Мислехте си, че познавате мощта ми? Не, мили мои... Вие тепърва я отприщихте!

Извикотил се зловещо, като постепенно кикотът му, отекващ наоколо, се изменил. Отначало човешки, този смях придобил чудовищни нюанси, също както и самото тяло на тъмния магьосник. Пред ужасените погледи на всички наоколо, Дейндрик се превърнал в голям почти колкото целия замък звяр с рога на главата, огромни криле на гърба и дълги остри нокти на косматите му лапи. Възвисял се още по-нагоре и докато героите се осъзнаят изстрелял от чудовищната си паст и от всичките си крайници мощни струи огън, които подпалили цялата околност.

А докато съюзилите се армии все още се борили с другите чудовищни създания наред пламъците, на терасата, Капконебка, заглеждана нагоре, към ужасяващия нов вид на злодея, ненадейно усетила у себе си някакъв необичаен полъх. Не го бе чувствала преди, но му се отдавала напълно. Било силно усещане на някаква магическа увереност, на някаква тайнствена подкрепа от невидима висша сила...

Предестните ѝ сини коси засияли. Тялото ѝ започнало да излъчва нежен, топъл проблясък, а само миг по-късно дори се издигнало нагоре, пред изумените погледи на Трей, Катерина и Аларик. Кралят от които, загледал с блага усмивка и сълзи на гордост към своята дъщеря, констатирал за втори път:

- Дойката... Тя наистина беше права...

Издигнала се галантно във висините, Капконебка застанала пред чудовищния Дейндрик, който щом я видял се намръщил.

- Какво е това? Ти... ти... - опитал се да каже нещо, но още преди да е успял да довърши, Капконебка рязко извадила ръцете си към него и го ударила с такава силна светлинна магия, че рогатото чудовище не успяло да запази равновесие и тежко паднало назад, като при сгромолясането си дори съборило няколко от кулите на двореца.

Звярът се проснал на полята зад замъка. А магическата, сияйна девойка се възвисяла над него и понечила да го зашемети с един дори още по-силен удар, но той ненадейно се изправил и още преди тя да е съумяла да реагира я ударил тъй силно, че тя полетяла настрани и се проснала сред руините.

- Капконебке! - извикал Трей и ужасен хукнал към нея заедно с Аларик.

- Казах ви да не ме подценявате! – разгневено, но и победоносно изревал Дейндрик. Мен, един от най-могъщите мрачни...

Даже не успял да доизрече думите си на самозабравил се звяр, защото в този миг, Катерина, възползваща се от неговото разконцентриране, а и от отслабените му покрай неочакваното магическо нападение на девойката сили, го покосила с магия твърде силна, за да може той да я издържи.

Звярът наново се проснал на земята и с ужас съзрял носещата се над него кралица, чиято огъралица в момента вече била обгърната от мрачен дим. С притворения си поглед, Катерина изрекла последните си думи към него:

- Един от най-могъщите магьосници... а тъй наивно обвързал силата си с моята в *МОЯ* медальон! И с това подписал края си – защото преди всичко *АЗ* съм тази, която изначало е създава и винаги е била предопределена да владее мрака на този вълшебен накут!

- Неееее! - извикал звярът и се помъчил да се надигне, но тогава бил обгърнат от същия мрачен дим, излизащ откъм огъралицата.

Неспособен да се бие с, на практика, собствената си сила, вложена в бижутото, съюзена с изначалната и подсилена с годините такава на Катерина в същата огъралица, злият, гърчещ се магьосник направил още един отчаян опит да се надигне и да изкрещи, преди тялото му неусетно да започне да се смалява, смалява... докато накрая то вече било толкова малко, че просто изчезнало сред мрака...

Щом димът се разяснил него вече го нямало. А с него се изпарили и чудовищните създания, които той бил създал.

Поемайки си въздух след победата си, задъханата и все още напрегната от силната магия Катерина направила още една такава като призовавала дъжд да се изсипе над всичко наоколо и така да потуши огньовете. Сетне се обърнала на другата страна и с тревожен трепет се загледала към руините от замък си, сред които сега Трей и Аларик се опитвали да накарат Калконебка да отвори очите си.

- Не, любима моя, не... недей... Моля те, не си отивай! Не го прави! - паднал на земята, младият момък държал красивата девойка в обятията си и се опитвал да я събуди докато дъждът се сипел над тях.

Тя обаче не отваряла очи, за ужас на него и на баща ѝ. Което подтикнало покосеният момък със сълзи на очите да приближи лицето си към нейното и да прошепне:

- Все още ми дължиш едно желание... и сега то е... да се събудиш... Да отвориш своите тъй красиви очи...

Просълзен и разтърсен от всичките си силни чувства в момента, той нежно целунал своята любима по устните. Дарил я с цялата обич, на която бил способен, надявайки се така да я върне към живота... и успял...

Изведнъж, целите тела на Калконебка и Трей засияли. А щом момъкът отдръпнал лицето си от това на принцесата и се загледал в нея... цялото му същество изпитало неповторима радост щом клепачите ѝ потрепнали и бавно се повдигнали.

Отстрани, не по-малко облекченият ѝ баща ги гледал и мигом достигнал до онова заключение, до което човек, разбира се, човек лесно би достигнал в ситуации като настоящата – които ситуации, впрочем, съвсем не биха могли да се нарекат единични случаи:

- Целувката на истинската любов...

Слова, които подсетили и Трей за магията на тази целувка. Досега го бил чувал в легендарните истории на семейството си и на други приказни герои, но чак сега за първи път разбирал от първо лице какво наистина било усещането от мига, в който общата между две души била тъй силна, че да победи всичко, дори и смъртта.

- Трей... - прошепнала самата Капконебка щом ликуваща съзряла лицето на своя любим над себе си. - Ти... ти ме спаси...

- Не... - поклатил глава с блага усмивка красивият момък. - Ти спаси мен...

Дарил я с още една чувствена целувка, на която тя се отдала.

Встрани на тях, бащата на момичето ги гледал с удовлетворението за дето дъщеря му бе открила своя достоен спътник в живота, но ненадейно, тревожно осезание преминало през цялото му тяло щом той се огледал и установил и нещо друго.

Постепенно, този и без друго тъмен свят започвал да се изпълва с мрачен дим. Не било нужно дълго време, за да осъзнае Аларик, че *това* била магията на огъралицата, която явно все още била активна.

- Бързо, тичайте при другите и се качвайте в горния свят! – заръчал той на Капконебка и Трей, и им помогнал да се изправят.

- Не можем да те оставим тук! - извикала девойката.

- Не се тревожи, ще дойда възможно най-бързо, съкровището ми...- обещал кралят, помирал я по двете бузи, сетне вдигнал погледа си някъде нагоре. - Но преди това трябва да отида... при нея...

Чак сега и девойката, и момъкът забелязали, че кралица Катерина се била качила на върха на единствената останала кула от порутения замък. Стояла там, при ръба, и гледала цялата околност докато призованият от нея дъжд се изсипвал из почти напълно унищожения Подземен свят. Тогава и двамата осъзнали, че само Аларик можел да спре случващото се, затова просто кимнали и, подкрепяйки се, отишли при другите хора.

Кралят, разтреперан като младото момче, което бил и едно време, бързо се заизкачвал по завъртяното стълбище към върха на кулата. Щом стигнал дотам направил още няколко крачки към своята някогашна любима в гръб и ѝ рекъл:

- Моля те, кажи ми че има начин да спрем това...

Тя, поглеждайки към него през рамо със своите пронизателни зелени очи, които и до ден днешен въпреки всичко предизвиквали неопровержим респект, отвърнала:

- Има.

- Тогава... какво чакаме? Да направим каквото е нужно и после да се качим в горния свят, където... където най-накрая да започнем на чисто! - извикал трепетно Аларик и дори я прегърнал в гръб, а ръцете си положил на рамената ѝ.

Катерина се обърнала към него. На лицето ѝ се появила бледа усмивка - може би първата ѝ от години, която не символизираща зло. Вдигнала ръката си и помилвала мъжа по едната буза, изричайки:

- Това, което чакаме е... там, горе, първо да се качат всички хора, които *да могат* да започнат на чисто... Но аз... не съм сред тях...

- Какво? - поклатил глава кралят. - Не, моля те, не ми казвай, че си решила да останеш *тук*!

- Не аз съм го решила... а тази прокълната отгърлица... - прошепнала Катерина, като бавно свалила гердана от врата си и го погледнала с огорчение. - Винаги ме е повличала насам, като тежка верига, завързана за крака на удавник. Винаги ми е показвала, че *тук* е мястото ми - на дъното, под световите на хората с възможности, на хората, които имат шанс реално да се доказват... Тази отгърлица, Аларик, тази отгърлица... тя е създадена да обрича дори най-добрите хора на падения. А от техните падения тя се храни, зарежда се с енергия - именно така, с времето тя бе заредена с моята магия и с тази на Дейндрик... и може да бъде унищожена само чрез саможертвата на единия от двамата ни...

Покосен от разкритието, Аларик се облешил. Докато осмислял тъжната истина, която му разкривала неговата първа любов, самата тя, Катерина, отново се обърнала към изгледа към околността, който се изписвал от *тук*. С болка в погледа прошепнала:

- Но дори и да имах избор... пак *това* щеше да е моят избор... Може би само така бих могла да изкупя всичкото зло, което сторих.

- Не, Катерина, не говори по този начин... - кралят сбърчил челото си. - Да, ти съгреши много, но... всеки разкаля се човек заслужава опрощение и ново начало... а ние с теб го заслужаваме повече от всички след онова, през което трябваше да преминем...

Катерина помълчала няколко мига, а накрая каза:

- Погледни само този свят. Ти не знаеш какъв е бил той преди, но аз го помня. Той бе тъй прекрасен... Той бе величествен... А аз го унищожих. Също както унищожих и твоя...

Наново се извърнала към своя някогашен любим и го съзерцала в очите като му каза:

- А след такова нещо... след толкова много мъка, толкова много разпръснато из световите зло... новото начало е недопустимо за злодеи като мен, дори и да имаше друг начин да бъде постигнато... Аз... съм безвъзвратно част от мрака и той е част от мен...

Аларик положил двете си ръце на бузите ѝ. В очите му бликнали сълзи.

- Всичко е възможно... със силата на любовта... Не видя ли как Трей върна живота у Капконебка със силата на своята? И не само той го е правил... Не само те двамата, нито пък само младите могат да доказват тази сила... а и такива като нас... Някога го доказахме пред баща ми и единствено неговата проклета инатлива непримиримост го заслепяваше, та да не може да го признае... Имаме шанса да го докажем и сега, като се качим там, горе,

и открием друг начин да спасим поне последния останал от трите ни свята... Да го докажем с... нашата любов... Обичам те, Катерина... и винаги ще те обичам...

Кралицата, която го съзерцавала с все така благата си усмивка, сега отново го погалила леко по бузата, след което изрекла неочаквани слова, които го разтърсили:

- Но аз вече не те обичам.

Извърнала се на другата страна и тръгнала към стълбището. Зад нея, Аларик премигнал, след което се обърнал към нея и извикал:

- Дъжеш! Знам, че го правиш, за да ме отблъснеш от себе си, за да не те спирам в решението ти... Но забравяш, че дори и само по погледа ти мога да разбера какви са истинските ти чувства! А само по моя поглед ти можеш да разбереш, че няма да ме убедиш да те оставя!

Спирайки и поглеждайки отново към него през рамо, Катерина пак се усмихнала. Изрекла:

- Знам, че не искаш да ме оставиш. Честта ти е прекалено голяма, та да обърнеш за втори път гръб на момчето, което нявга обикна с цялата си душа... А и кой би загърбил наистина онова, на което държи? Биха ли оставили в неизвестност двама родители своето дете, когато са го загубили? Не, те биха се борили със зъби и нокти и биха го открили – даже зная истории за такива хора. А любящата съпруга... тя би ли спряла да търси своят съпруг, когато и той се е загубил някъде там, сред преплитаните се светове? Не, и такива истории знам. По същия този начин и влюбеният мъж не би се спрял докато не открие своята възлюбена – подобни истории не само знам, а и участвам в една такава. Чух думите ти към момчето в затвора, Аларик. Знам, че ти вярваше в мен дори когато всичко за мен изглеждаше безнадеждно. И че всъщност никога не си спирал някъде там, дълбоко в себе си, да копнееш някой ден да откриеш... истинската мен из мрака на душата ми. Да ми помогнеш аз самата да се открия там. И ето, любими... успя... но аз сторих тъй, че вече да е твърде късно...

- Нарече ме 'любими'... Признаваш значи...

Катерина се обърнала леко през рамо към своя някогашен избраник и наново му се усмихнала леко:

- Обичта е нещо тъй относително. Нима не видяхме с какво зло може да граничи тя!? Ах, скъпи... Знам, че би дал всичко да можехме да преродим онуй, което нявга имахме... Зная, но не бих изрекла с думи моята вяра... Казах ти – твърде късно е за нея, а и нямам правото да я притежавам. Тя е за онези, които винаги са били достойни – или ако са съгрешавали, са се покаявали навреме, а не чак след като вече са оставили зад себе си руините на цели два свята. Не се бори, мой скъп някогашен принце... Нашата приказка не е от онези, които завършват щастливо – не и моята. Но ти ще бъдеш щастлив – с изумителната си дъщеря и със спомените за всичко хубаво, което си споделял и с нейната майка... а може би и с мен. Но в онези идни мигове, Аларик... в тях мен вече няма да ме има. Всичко ще приключи така, както е писано... и въпреки болката си ти ще трябва да се примириш с това... И може би някой ден ще разбереш защо съм избрала този път... и защо не съм могла да те заобичам наново наред с мрака на почернената си душа...

Монолог, изпълнен с тъй много чувства – със слова, съдържани с години, но най-накрая отприщени... Пред тях този път дори и Аларик, с натезалото си сърце, не можал да опонира...

Катерина пак се извърнала напред, към стълбите. Тръгнала надолу, а докато преминавала сред руините от замък на своя род и докато през прозорчетата и падналите стени съзерцавала и руините, до които бе докарала целия свят, който била родена да защитава, тя запяла на любимия си, който пристъпвал зад нея, тежка, трогателна песен:

*Листа окапват и листа поникват,
Хората – те все различни да са свикват.
Не ме вини, че и аз различна станах –
Повярвай, плаках, но накрая схванах...*

*Че листа окапали нивга не се връщат –
Тях земите черни вечно ги обгръщат,
Тъй, любими мой, погива и душата –
Веднъж посърнала, тя потъва в земята...*

Катерина, излязла от замъка и тръгнала сред
Повяхналите, появявани от вятъра поля, повишила драматично своя глас по време на
припева на песента си - а Аларик я следвал неотлъчно и я слушал, докато душата му се
разкъсвала на парченца:

*Аз по-черна вече и от таз земя съм, знай –
Да потъна в нея е мой заслужен край...
Туй е участ моя, за която разбери ме –
Злото просто вече е мойто второ име...*

Катерина тръгнала да пристъпва нагоре по същия онзи хълм, от който се виждаше
цялата околност. Все така с Аларик зад себе си, тя не секнала своята последна песен:

*Да беше друго – щях да те последвам,
Сам да си боли ме даже да прошепвам...
Без обич страстна - от любов несметна –
Кат онази наша, нивга многоцветна...*

*Но листа окапали нивга не се връщат –
Нивга жива, днес огньовете ме поглъщат!
И жива бях, и красива, мили, помниш ли?
Копнеж прегърнала – ах, помни ми тези дни...*

Стигнали върха на възвишението – там ветровете били най-силни. Аларик понечил да
докосне Катерина, но още щом тя се обърнала и го съзерцала мъжът усетил как краката му
се откъснали от земята и той се понесъл нагоре - това била последна магия, която тя му
направила без негово знание, за да го отдръпне от себе си.

Докато кралят викал отчаяно, а погледите им се съчетавали проникновено, но
печално, Катерина взела огърлицата в ръцете си и зрелищно я разкъсала. Камъчетата се
разпръснали навсякъде и така бил сложен края на онзи мрак, започнал преди години в
Небесното кралство и обречен да бъде потушен тук, в Подземното... заедно със самата нея...
Катерина...

Но до последно... Катерина пляа:

*Аз по-черна вече и от таз земя съм, знай –
Да потъна в нея е мой заслужен край...
Туй е участ моя, за която разбери ме –
Злото просто вече е мойто второ име...*

Последното, което Аларик видял преди Катерина да изчезне сред тъмнината бил нейния запомнящ се поглед. Нейният зелен, просълзен и все тъй красиво пронизателен поглед... От мъка по него – а и по безброй други незаменими образи и мигове от миналото - и кралят отронил сълза, която полетяла надолу, сливайки се с дъжда и загубвайки се завинаги във вечния мрак...

В Земното кралство започвал нов сияен ден.

Но докато за някои това била една от поредните утрини в последния останал от трите им познати свята, за жителите на Подземния, които се качвали за първи път тук, под слънчевите лъчи и чистия, позабравен от тях въздух на свежата природа, изживяването се усещало различно, незаменяемо.

Веднъж излезли от пропастта, където били оставили доскорошния си живот, те се затичали волно сред полята и вдишвали ли, вдишвали от чистия въздух – дори онези, от доскорошната армия, които в този миг за първи път осъзнавали какво е да се радваш на богатата на Земното кралство, вместо да копнееш да ги унищожих. А когато наоколо започнали да се насъбират и изненаданите, дори уплашени жители на Земното кралство, крал Джахил пристъпил на едно възвишение измежду всички и изрекъл на всеослушание:

- Не се бойте, приятели мои... Тези хора вече не са ни врагове... Те са последните жертви на една несправедливост, на които ние сега трябва да протегнем ръце и да ги дарим с шанса да живеят с нас, за да ни покажат, че онуй, което легендите са ни говорили за техния народ, невинаги е било вярно... От днес настъпва нов ден! Ден, в който нашият свят остава последния оцелял от трите ни познати... но и достатъчен за да побере останалото от трите у себе си... и да направи всички истински щастливи!

Думите му все пак били приети добре от народа му, който го обичал и му вярвал. Мигом започнали весели възгласи, песни и танци. Жителите на няколко свята започнали да се чувстват като от един...

Сред щастливите хора била и добрата баба от Подземното кралство, която нямало как в този съблазнен момент на несметна радост да не потърси с поглед Капконебка. Щом я съзряла отстрани, също оглеждаща с позитивно изражение възтържествуващието наоколо, тя ѝ се усмихнала с признателност. Девојката ѝ отвърнала на свой ред, след което се огледала и за любимия си.

Самият Трей сега тъкмо вървял насам, редом с не по-малко веселите и подскачащи си Стуби и Тронт, с които дори се споглеждал позитивно. Изневиделаща, на момъкът му дошла една спонтанна идея - той изненадал катеричките като извадил хиперфона от джоба си и им го метнал, а после им намигнал ведро. Животинките се спогледали, после от разскочили към въпреки всичко интересната им магическа кутийка, и дори се сбили за нея - така, че в борбата им тя ненадейно изхвърчала встрани и паднала сред тревите, точно в краката на една... женска катерица. Тя се извърнала към тях и ги погледнала с леко притворен поглед и очевиден интерес. Така ги впечатлила с красотата си, че те се загледали ококорени към нея, а устите им се отворили чак до земята.

През това време Трей и Капконебка се съзерцали със сияещите си погледи. Доближили се един до друг и се прегърнали.

- Ах, колко те обичам! - извикал той, след което я целунал. - И не знаеш колко много копнея да се оженим и да дойдеш с мен в моя свят, който в момента повече от всякога има нужда от помощта на хора като теб!

- Знам... защото и аз се чувствам така! - отвърнала девојката, след което въздъхнала и по погледа ѝ той прочел, че нещо не било наред. - Но за жалост не мисля, че мога да напускам това място.

- Защо? – почудил се Трей. - Няма да е завинаги - винаги можем да се върнем тук. Преди време баба ми и дядо ми бяха открили един таен портал между световите, ще ги разпитаме за него и...

- Не, не е заради това... а защото наистина *не мога*, Трей. – прекъснала го тя. – Аз съм обгърната от вълшебна защита, за която съм чувала, че жителите на Небесното кралство винаги са притежавали по рождение, за да са предпазени от възможни сили извън познатите

три кралства. А сега, когато със сигурност знам, че и аз съм наследница на онзи отдавна погубен свят... знам също така, че не мога да напускам тукашните предели – защото тази невидима защита цели да ме предпази от възможните опасности извън познатото...

Трей се натъжил. Но докато той и любимата му се гледали колебливо и се чудели какво ли да правят оттук нататък, отсрани, Аларик, който все още се опитвал да превъзмогне болката си за Катерина, неволно чул разговора им и така се разсеял. Потреперил и се загледал в дъщеря си, след което с въздишка отишъл при тях и казал:

- Има начин тази защита да бъде премахната. Наследник на Небесното кралство може да напусне границите на трите познати свята... ако получи благословията на краля.

Девојката и момъкът го изгледали с трепет. А преди да са казали нещо, Аларик сложил ръцете си на бузите на дъщеря си и изрекъл с много чувство:

- След толкова време най-накрая си те върнах... и ето, че сега трябва да те пусна да отлетиш отново... защото знам, че тъй е редно... След като с грешките си в миналото аз отклоних други добри хора от редното... повече не бих си позволил да допусна такава... дори и това да значи повече да не те видя, мила моя...

- О, значи ти... ти ще ми позволиш да отида в света на Трей, за да бъда с него и заедно да се борим и с тамошните неправди? - прошепнала тъй трогната Калконебка, със съзри в очите, че даже го прегърнала силно. - Благодаря ти! Благодаря!

Аларик се притиснал в своята пораснала дъщеря с много чувство. Която след прегръдката им все пак го погледнала право в очите с неприкрита тъга и добавила:

- И... знай, че съжалявам за Катерина.

Кралят не рекъл нищо - само отделил една въздишка за изгубената си любов и кимнал. Сетне нежно целунал дъщеря си по челото и изведнъж и двамата засияли - така кралят безгласно дал на своята дъщеря благословията си тя да излезе извън познатите предели.

След прегръдката им, Калконебка се обърнала към Трей и трепетно отишла при него. Сияещи от мисълта, че щели да прекарат живота си заедно, той и тя се целунали...

Дори не осъзнали как миговете неусетно се изнизали и не след дълго двамата влюбени се целунали отново, но този път пред олтара. Намирали се облечени в сватбени одежди, и то в предверието на сияен портал сред полята, отвеждащ към света на момка – портал, който добра магьосница от този свят им била отворила. Току-що оженили се пред очите на цялото кралство, те помахали щастливо на всички, пристъпвайки към коня, с който щели да напуснат света на приказките.

Трей първи се качил на него. Ала преди също да го е възседнала заедно с любимия си, Калконебка първо се обърнала към баща си и го прегърнала.

- Обичам те, татко...

Щом тя му прошепнала тези няколко думи с цялата им вкоренена истинност, Аларик потрепнал с дълбоки чувства и се замислил колко права се била оказала в крайна сметка Катерина. Въпреки всичко, той щял да бъде щастлив, щом имал дъщеря като Калконебка.

- И аз те обичам, дъще моя... - рекъл ѝ той и отново я погалил по буйните, сини коси. - И ще ми липсваш толкова... толкова много... Не знам как ще живея без теб...

- Не... ти няма да си без мен... - отвърнала Калконебка като поклатила глава и го дарила с лъчезарния си поглед. - Защото, както една мъдра жена ми изпя някога... *'С крилата, с които те закрилям аз, с тях тъй волно ще полетиш и ти завчас...'*. Аз винаги ще съм до теб, татко. Аз и мама.

Кралят бил тъй дълбоко разтърсен от думите на дъщеря си и от спомена за своята съпруга. Той кимнал благо, без да съдържа поредните си кралски съзри, след което пуснал

принцесата да направи няколко крачки към коня и да се качи на него. Двамата с Трей преклонили глава пред последния останал жител на Небесното кралство, който щял да остане в приказния свят, а и пред всички останали, които им били помогнали да достигнат до този щастлив край.

Сетне погледнали към портала и с възмущение от представата за предстоящото пристъпили към него и не след дълго се изгубили в сиянието му, спогледани един в друг. Знаейки, че от другата страна ги чакал нов живот на влюбени, заслужили да живеят щастливо и честно.

Георги Божилов
Капконебка
Българска, Първо издание
Пълна и нередактирана версия,
издадена директно от автора

2025